

BENICARLÓ

CRÒNICA

Setmanari d'Informació i Divulgació Cultural
Nº 38 - Any III - 23 de juliol 1987 - 100 ptes.

Primer Ple de l'Ajuntament

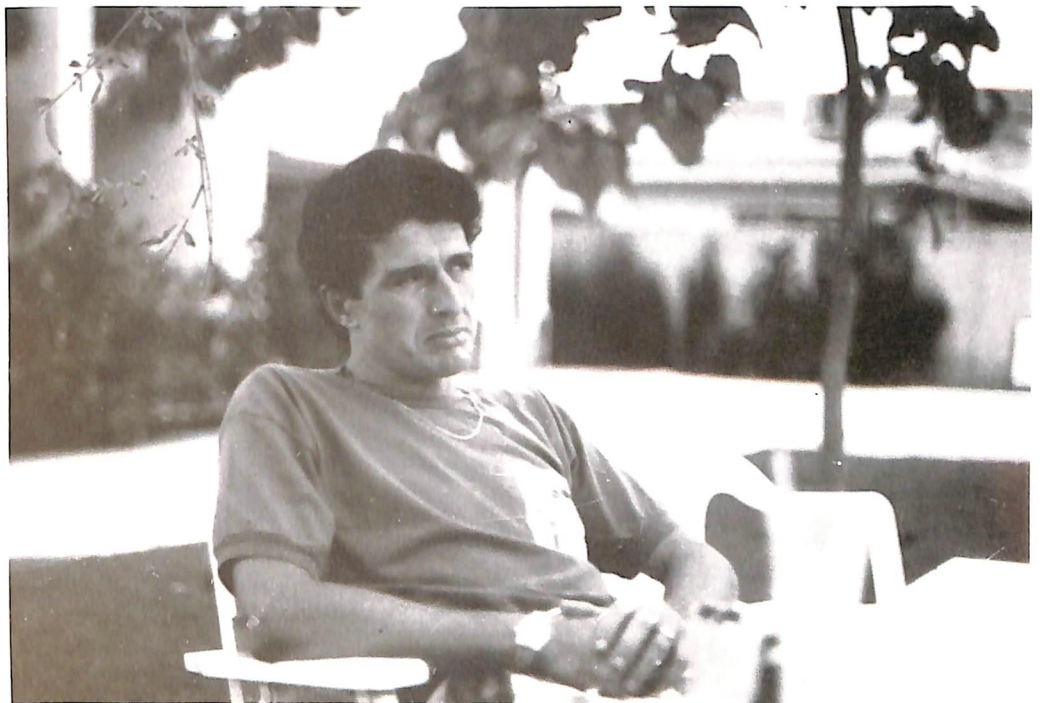
Pàgs. 12, 13 i 14

A fons amb Pichi Alonso

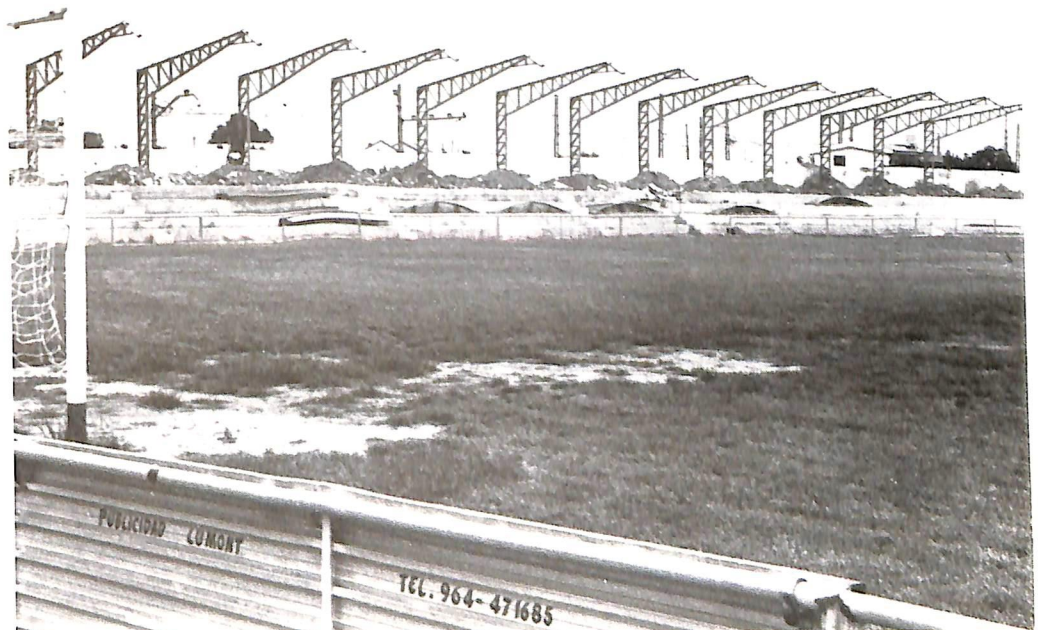
Pàgs. 20 - 24

Villanueva no va tenir sort a Vinaròs

Pàgs. 26, 27 i 28

Pichi Alonso, «aquest any em vaig retrobar amb mi mateix»

El camp de futbol estarà aquest any cobert

Telèfons d'Interès

Ajuntament	47 00 50
Policia Municipal	47 00 50
Bombers Voluntaris	47 00 50
Ambulatori S. Social	47 11 98
Servei d'Urgències	47 11 98
Servei d'Aigües	47 16 60
Hidroelèctrica	47 14 00
Correus i Telègrafs	47 09 98
Renfe	47 01 99
Creu Roja	47 10 79
Telegrames per telèfon	22 20 00
Guàrdia Civil	47 06 34
Oficina de Turisme	47 31 80
Butà	47 14 87
Casal Municipal	47 37 16

Horarios Trenes Renfe

Benicarló-Barcelona	Benicarló-València
05'15 Exprés	01'32 Exprés
06'54 Tramvia	04'18 Exprés
08.54 Exprés	07'56 Tramvia
11'14 Semidirecte	11'13 Ràpid
11'43 Electrotrén	14'25 Talgo
14'01 Talgo	16'47 Tramvia
19'21 Ràpid	18'11 Electrotrén
22'09 Exprés	19'00 Exprés

Farmàcies de guàrdia

Dijous 23. Empar Carceller, Yecla, 37.
 Divendres 24. Maite Febrer, Toledo, 6.
 Dissabte 25 i diumenge 26. Jordi Cid, General Aranda, 23.
 Dilluns 27. Francesc Santos, Major, 1.
 Dimarts 28. Josep Enric O'connor, Major, 46.
 Dimecres 29. Empar Carceller, Yecla, 37.
 Dijous 30. Maite Febrer, Toledo, 6.
 Divendres 31. Maiores Febrer, Navarra, 8.
 Dissabte 1 i diumenge 2. Francesc Santos, Major 1.
 Dilluns 3. Josep Enric O'connor, Major, 46.
 Dimarts 4. Empar Carceller, Yecla, 37.
 Dimecres 5. Maite Febrer, Toledo, 6.

No oblideu felicitar a:

Brigida (23), Francisco Solano (24), Santiago (25), Joaquim y Ana (26), Aurelio (27), Gerardino (28), Marta (29), Pedro Crisologo (30), Ignacio de Loyola (31), Alfonso (1), Angeles (2), India (3), Juan Maria Vianney (4), Oswaldo (5).

Servei de recollida de brossa

Durant els mesos d'estiu hi haurà servei de recollida de brossa tots els dies de la setmana. Acostumeu-vos a deixar-la al carrer a partir de les deu de la nit.

Frase de la semana:

Cuando no se piensa lo que se dice es cuando se dice lo que se piensa (Benavente).

La clase Rover

AUSTIN ROVER

ROVER SERIE 800

Cilindrada: 2.500 c.c.
 Potencia: 173 C.V.
 Velocidad máxima: 214 Km./h.
 Aceleración: 8,3
 Consumo: a 90 Km./h. 7,1
 120 Km./h. 8,8

MOTOR V6 de 24 válvulas.
 AIRE ACONDICIONADO DE SERIE
 FRENOS ABS
 ORDENADOR DE VIAJE

Véalo ahora en Auto-Valencia

Esteban Collantes, 103
 Tel. 47 36 31 **BENICARLO**

Concesionario Provincial

agro-castalia

Ctra. Barcelona, Km. 69 - Tel. 21 00 00
CASTELLON

Editorial

Es busca un home bo

Amb la celebració del primer ple municipal, han arribat les primeres diferències entre el poder i l'oposició. Una oposició que potser esperava un major oferiment per part dels socialistes, i que s'ha quedat desencantada, al no comptar amb ells dintre la Comissió de Govern. Hi haurà qui dirà que això es millor per a l'oposició, perquè així no hauran de mullar-se en les decisions importants, i seran els socialistes els que deuran de tragar amb tot el pes del govern municipal.

Tras la sessió s'han dit paraules, que a un li sonen molt fortes. La paraula dictadura ha estat en boca d'un conseller de l'oposició, penso que es podia atacar la decisió dels socialistes amb altres paraules. Les dictadures les engendren les armes i no els vots, i en elles l'oposició està totalment emmordassada, no pot parlar, criticar, ni mostrar els seus parés, i crec que aquest no es el cas que comentem.

Crec, que la decisió dels socialistes no ha estat encertada, a l'hora de compondre la comissió de govern. Amb la majoria que tenen a la corporació hagués estat més practic donar-los-hi una representació, encara que fos mínima. Potser s'haguessin evitat així uns comentaris, que sobren, perquè a l'Ajuntament no deu d'haver res que amagar, i aquesta negativa pot fer pensar el contrari.

La posició més sensata m'ha paregut la de l'anterior Alcalde. El doctor Febrer, es mostrà al final molt tranquil, serè, no va formular declaracions, sap ell que les presses son males conselleres, i que en calent es diuen coses fortes. Segur que a Febrer la proposta dels socialistes no li acabà d'agradar, però es guardà l'opinió. Va deure prendre nota per a obrar en conseqüència.

No s'ha degut arribar a aquest punt, no és bo que hi hagin discrepàncies entre els nostres consellers, a la llarga ho pagarà el poble amb retrassos. Poca elaboració trobarà Rambla en l'oposició, si a les primeres de canvi no els hi ofereix aquesta participació, que en aquesta mateixa revista indicava la primera autoritat local.

Queda molt de temps de consistori, espero que aquesta posició sigui la típica dels bons amics, que volen tant una cosa que hagin de lluitar per ella. Si ella és Benicarló, veuríem de bon grat una ràpida apretada de mans. Pel contrari les posicions poden anar empitjorant i els socialistes podrien quedar-se tot sols amb la majoria obtinguda.

Per contra l'Alcalde acusà veladament a l'oposició, de desentendre's dels problemes municipals, de no acudir per a res a l'Ajuntament, d'haver de solucionar ells totes les coses des del passat dia u. En altres legislatures, hem vist a membres de l'oposició a l'Ajuntament, i no crec que foren per a xafardejar, sinó per a treballar.

El rodatge de la nova corporació pareix tenir dificultats, a l'igual que un motor quan s'arranca per primera vegada. Hi haurà doncs que trobar aquest lubricant, capaç de llimar aquestes asprós entre els nostres polítics. Hi ha que buscar un home bo, que sàpiga convèncer a uns i altres de què la seva posició no acaba de ser correcta per al bon funcionament.

¿Però qui pot ser aquest home bo? Qui el trobe que ho digue, el poble li agrairà.

La próxima semana por vacaciones del personal de la imprenta donde se imprime «Benicarló Crònica», no saldremos a la calle.

El próximo número saldrá el 6 de Agosto.

BENICARLÓ CRÒNICA

Edita:

Associació Cultural Alambor
C/. Sant Francesc, 101
Casal Municipal
12580 Benicarló
País València

Director:

Josep Vicent
Ferrer i Julià

Consell de Redacció:

Joaquim Bueno i Bosch,
Ramon Paris i Peñaranda,
Josep Manuel San Abdón i Queralt,
Josep Igual i Febrer,
Pedro Sánchez Láinez,
Maite Gómez Blat

Caps de secció:

J.M. San Abdón, Josep Igual
(Cultura, Espectacles y TV),
Ximo Bueno (Opinió)

Col·laboradors:

Marcel·li Piñana i Edo,
Joan Ramon Segarra,
Joan Ferré, Vicent Arnau,
Álvar Añó, Manuel García Grau,
Corresponsal U.S.A.: Vicent Luna

Administració i Subscripcions:

P. Sánchez Láinez i Mayte Gómez

Distribució:

Joan M. Ferrer

Publicitat:

Josvi Publicidad, San Francisco, 41.
Tel.: 47 28 18
Publivaquer, Arcipreste Bono, 43
(Vinaròs) Tel.: 45 19 35

Imprimeix:

Jordi Dasso, Impressor
Sant Carles de la Ràpita

Dipòsit Legal: CS-605-85

IMPORTANT: La Redacció respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions publicades és de qui signa l'escrit. La Redacció es reserva el dret d'acurtar el text per motius de compaginació de tots els articles que sobrepassen les 20 ratlles mecanografiades a doble espai. Tanmateix, hauran d'anar signats tots els originals amb l'adreça i DNI, encara que puguin aparèixer amb el pseudònim.

El termini de recepció de les col·laboracions serà el dissabte de cada setmana.

Alternatives

ECOLOGIA: ECÒLEG PER MANITU

L'ecologia com a ciència i moviment radical és cosa pròpia del nostre temps en la seua definició i concepte. Tot i això en qualsevol època hi ha alguna cosa compartida per qualsevol ecologista, a banda del nom que li donen, i és l'amor per la natura i el medi allí on l'equilibri de l'ecosistema arriba a tota la seua bellesa salvatge; allí on, lluny de la deshumanització i la destrossa, de l'especulació i el consumisme, encara poden existir éssers que són els millors intèrprets de la natura, els qui millor comprenen i descobreixen el seu vertader sentit. Són les gents que, per haver viscut dia a dia en estret contacte amb ella, de manera intel·ligent, esdevenen les millors dipositàries de tots els seus secrets.

Entre els pobles que han gaudit d'aquesta comunió natural, l'indi pell-roja és el qui, per les seues condicions socials, va poder experimentar-la en la seua total plenitud. El fet de ser nòmades els feia fugir dels espais tancats i evitar la creació de ciutats on apilar-se. Per haver de dependre de la natura i veure eixir el sol cada dia en un paisatge diferent es veien obligats a utilitzar al màxim els recursos naturals, i l'ininterromput contacte els possibilitava de comprendre els paisatges i els seus colors, les olors i el llenguatge de la naturalesa.

Tot açò, al costat d'una profunda filosofia en l'estoïcisme front a l'adversitat i a llur pacifisme i tolerància, tants camins falsejats pels "westerns" de Hollywood, fan d'aquests pobles un grandíol exemple del que és l'amor a la terra.

En 1885 el cap pell-roja Seattle rebia la proposta de venda de les seues terres pel "gran pare blanc". La resposta donada pel "salvatge" al president dels Estats Units, ara fa ja gairebé un segle, és d'una grandesa tal que val més que qualsevol article erudit i intel·lectual.

"Com es pot comprar o vendre el cel, ni tan sols la calor de la terra? Tal idea ens és desconeguda. Si no som amos de la frescor de l'aire ni de la resplendor de les aigües, com podran vostès comprar-les? Cada pam d'aquesta terra és sagrada per al meu poble. Cada brillant mata de pi, cada gota de rosada als foscos boscos, cada tossal i encara el brunzir de cada insecte és sagrat a la memòria i al passat del meu poble. Som part de la terra i així mateix ella és part de nosaltres.

Les flors perfumades són les nostres germanes; el cèrvol, el cavall i la gran àguila són els nostres germans. Les inaccessibles penyes, els humits prats, la calor del cos del cavall i de l'home, tots pertanyem a la mateixa família.

Per tot, quan el gran cap de Washington ens envia el missatge que vol comprar les nostres terres, diu que ens reservarà un lloc on puguem viure. Ell esdevindrà el nostre pare i nosaltres els seus fills. Per això considerem la seua oferta de compra. Això no és pas fàcil, puix que aquesta terra és sagrada per a nosaltres. L'aigua cristal·lina que corre per rius i rierols no és sols aigua sinó també la sang dels nostres avantpassats. Si els venem les terres hauran de recordar que és sagrada i que cada reflexe de

les clares aigües dels llacs compta la història de les nostres gents, i que la remor de l'aigua és la veu del pare de mon pare. La nostra terra és la nostra sang.

Els rius són els nostres germans i assecien la nostra set; són portadors de les nostres canoes i nodreixen els nostres fills. Si els venem les nostres terres hauran de recordar i ensenyar als seus fills que els rius són els nostres germans, que també ho són de vostès, i que per tant han de tractar-los amb la mateixa dolçor amb què es tracta a un germà.

Sabem que l'home blanc no compren pas el nostre mode de vida. Ell no sap distingir entre un tros de terra i un altre, puix que és un estrany que arriba de nit i pren de la terra més del que realment li cal; la terra no és la seua germana sinó la seua enemiga. Tracta la seua germana la terra i al seu germà el cel com a objectes que es compren, s'exploten i es venen. El seu apetit devorarà la terra i deixarà al darrera sols un desert.

No ho sé, però la nostra manera de viure és diferent a la de vostès. Sols de veure les seues ciutats els ulls del pell-roja senten pena. Però potser siga perquè el pell-roja és un salvatge i res no comprén.

L'aire té un valor inestimable per a nosaltres, puix què tots els éssers comparteixen un mateix aliment. La bèstia, l'arbre, l'home, tots respirem el mateix aire. L'home blanc no sembla ser conscient de l'aire que respira; com un moribund que viu els seus últims moments, és insensible a la pudor. Però si els venem les nostres terres hauran de recordar que l'aire és inestimable, que l'aire comparteix el seu esperit amb la vida que manté.

El vent que donà als nostres avis la primera alenada de vida també rep els seus darrers sospirs. I si els venem les nostres terres, hauran de conservar-les com a cosa a banda i sagrada, com a un lloc en el qual fins a l'home blanc pot gaudir del vent perfumat de les flors dels grans prats.

DARRERA LA GATERA

Som molt treballadors!

Per això considerem la seua oferta de comprar les nostres terres. Si decidim d'acceptar-la jo posaré una condició: l'home blanc ha de tractar els animals d'aquesta terra com els seus germans. Sóc un salvatge i no entenc un altre mode de vida. He vist milers de búfals podrint-se escampats pels prats, morts a trets per l'home blanc des d'un tren en marxa.

Què seria de l'home sense els animals? Si tots foren exterminats l'home també moriria d'una gran soledat espiritual; perquè qualsevol cosa que els passe als animals també a l'home li passarà, tot va enllaçat.

Però vostès caminaran cap a la seua destrucció envoltats de glòria, inspirats per la força d'un déu que els portà a aquesta terra i que per algun disseny especial els donà domini sobre la naturalesa i el pell-roja.

Acabarà la vida i començarà la supervivència''.

SECCIÓ D'ECOLOGIA I PACIFISME DE
L'ASSOCIACIÓ CULTURAL ALAMBOR

Discriminación fallera

No podía ser de otra manera. Una vez más, se ha hecho realidad la desgana y el desinterés de las más altas instancias locales hacia nuestra benicarlandísima tradición fallera. Son ya demasiados los golpes que ha tenido que soportar la inmensa familia fallera en los años que lleva de existencia. Porque, señores, ¿es tolerable que únicamente se haya concedido a las Fallas una noche de la semana de fiestas de agosto? ¡Hasta aquí podríamos llegar, hombre!

Las Fallas, fiestas tradicionales donde las haya, no se merecen tales afrentas. Su único delito ha sido recuperar una tradición auténticamente benicarlanda. Ya lo dice el refrán: "Cría cuervos..."

Desde aquí, exijo que para años posteriores, le sea otorgada a la Junta Local Fallera, además de la noche habitual, todos los beneficios que se obtengan en la noche del Certamen. Además, las damas, deberán lucir el traje de fallera, máximo exponente del corte y confección autóctono.

También exijo la utilización del polideportivo para la presentación de todas las comitivas falleras, así como la celebración del baile de gala fallero y de todas las manifestaciones falleras que se produzcan. Como compensación, la Junta Local Fallera podría obsequiar a todos con una sensacional "MASCLETA INDOOR", a celebrar en el interior del polideportivo.

Para finalizar, lo de siempre. Benicarló, es una ciudad FALLERA antes que otra cosa. Yo sólo quiero fallas.

EL DESCUBRIOR

Any rera any quan arriba l'estiu sembla ser que necessitem demostrar als turistes, sobretot als estrangers, que som un poble treballador, per això sempre ens trobem al mes de juliol i agost una gran quantitat d'obres de tot tipus dins la ciutat provocant infinitat de problemes a la dinàmica normal de Benicarló, i quan la majoria d'elles podrien fer-se en altres èpoques de l'any, abans o després de l'estiu.

Des d'ací no volem dir que aquestes feines no siguem necessàries però caldria planificar-les millor abans de fer-les per a evitar les molèsties i no agreujar més la de per sí caòtica existència durant aquests mesos estiuençs.

Aquest any tenim a la companyia de telèfons que es dedica a construir nous sistemes per a evitar avaries i per això tenim invadida la ciutat de tendes d'indis, utilitzades per a baixar a les clavegueres, i que dificulten enormement la circulació rodada, sobretot en les arteries principals de la ciutat.

També en aquests dies de tant moviment humà i automobilístic l'ajuntament fa pintar les ratlles senyalitzadores dels carrers: pas de peatons, senyals de deixar el pas, ..., incrementant un poc més aquest caos estiuenç, quan aquesta tasca s'hauria tingut que fer molt més abans.

A aquesta situació de poble treballador caldria afegir les construccions de noves cases que es fan a la ciutat, sobretot al centre, produint de vegades embussaments circuladors importants pel simple fet de què hi ha un camió que està carregant o descarregant i al mateix temps està impedit el pas a altres vehicles. La solució està en controlar els començaments de les obres per tal d'evitar que durant aquests mesos no hi hagi cap necessitat de colapsar els carrers on hi ha una obra.

Potser podrien trobar més exemples d'aquestes situacions durant l'estiu i que a la majoria ens molesten d'una manera o una altra. Però no cal pensar que açò només passarà aquest any, si reflexionem un poc recordarem que tots els estius hi ha alguna feina que més o menys traspasa la normalitat quotidiana: quan no és la companyia de telèfons és la d'aigües o la d'electricitat, o qualsevol empresa constructora que comença un edifici, etc.

Per això es fa cada cop més necessari des de l'institució municipal regular totes aquestes feines per a evitar molèsties innecessàries i com ja s'ha dit abans la majoria d'elles poden ser planificades per a realitzar-se en altres moments de l'any sense produir per tant tants trasbalsaments als ciutadans.

Cal anar acostumant-se a fer les coses millor i conscienciant-se que no necessitem demostrar a ningú que som un poble molt treballador i prendre l'estiu com una època de l'any dedicada al descans i al temps lliure.

XIMO BUENO

Punto de mira

Cabezonerías deportivas

De no surgir un milagro el divorcio, entre el C.D. Benicarló y el Benihort C.F., va a ser realidad. Las relaciones entre los dos clubes se han venido degradando con el tiempo. Cada parte argumenta estar en posesión de la verdad, sin embargo es cierto que han habido incumplimientos entre las dos partes, e incluso desconfianzas entre los mismos entrenadores, por no decir algunos, que en su paso por el Benicarló, se desentendieron por completo, recurriendo a ella, casi siempre, en casos de lesiones.

La discusión habida en la asamblea del Benicarló estaba fuera de lugar. Los problemas deben de resolverse con el diálogo, entre las partes interesadas, y no ante la gente, pues se da una imagen poco edificante entre personas que dicen servir al deporte.

Han analizado los directivos del Benicarló lo que les costará montar y llevar a un equipo juvenil durante todo un año. Se han parado a contar que los hombres del Benihort tienen una larga experiencia en el trabajo de formación de nuevos jugadores. Sinceramente creo que

no, sino esa subvención prometida la pasada temporada al Benihort les parecería poco.

Pero por otra parte tenemos a un equipo que lleva un nombre que a fin de cuentas, económicamente hablando, le reporta poco dinero, y al no llevar el nombre de la ciudad un sponsor grande no quiere colaborar. Si no quieren llamarse C.D. Benicarló, por ese miedo a la absorción que le pongan al nombre de la ciudad un distintivo delante, Atlètic, Sporting, Racing, etc. Quizás así se pudiese solucionar muchos problemas.

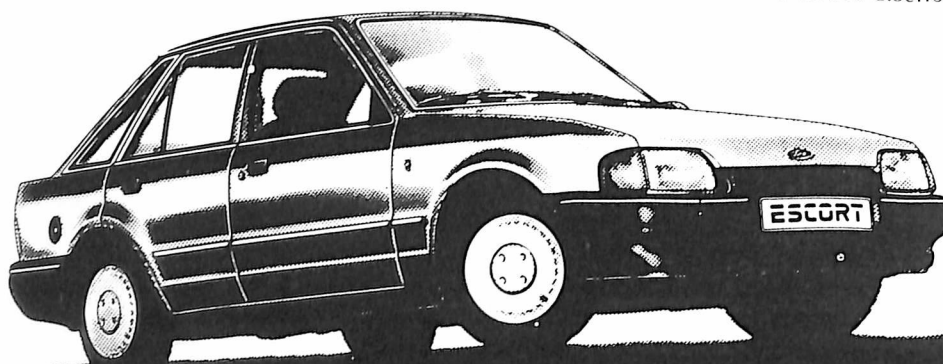
Tampoco me gustó, prueba de que en caliente hay que aguantarse, fue la frase, "pues haremos un juvenil y ellos, refiriéndose al Benihort, deberán jugar en el campo de las peñas". Le recuerdo a ese directivo que el campo es municipal y no propiedad del Benicarló, pese a que ellos hayan invertido un dinero, para mayor comodidad de sus asociados.

Se habló de una última ronda de conversaciones. Ojalá lleguen a un acuerdo.

SOLO EL NUEVO FORD ESCORT LE OFRECE FRENOS ANTIBLOQUEO

- Nuevo sistema opcional de Frenos Antibloqueo. Por primera vez en un coche de su categoría.
- Nuevo diseño exterior. Más aerodinámico.
- Nuevas versiones y nueva gama de motores de bajo consumo. Como el 1.6 de 90 CV. Más potente.
- Nuevo cuadro de instrumentos. Más accesible.
- Y nuevo diseño interior. Más cómodo.

**VENTAJAS QUE SOLO PUEDEN SENTIRSE
AL VOLANTE DE UN FORD ESCORT.**

Venga y compruébelo en su Concesionario Ford.

Ctra. N. 340 Km. 138'5
BENICARLÓ-VINARÓS

Automóviles Benvisa

Sr. Director:

Con algo de retraso he leído la carta que aparece en su publicación de fecha 2 de julio, firmada por el Sr. Francisco Flos, en la que se vierten determinadas opiniones acerca de las obras del Pabellón Polideportivo de Benicarló.

Me duele el trato que el firmante da a nuestra Diputación, vertiendo la acusación de retraso intencionado en las citadas obras, y me sorprende extraordinariamente que tan gratuita afirmación provenga de un miembro de la candidatura de Alianza Popular al Consistorio Municipal de Benicarló, dada la intervención de otros compañeros de su propio partido en la solicitud a la Diputación para desbloquear y reiniciar las obras del Pabellón.

Debo aclarar que no cabía en mi intención intervenir de este modo en los temas relacionados con la citada obra, no creo que sea este el foro adecuado para expresar opiniones desde una institución que se ha mostrado desde el principio al servicio de todo el pueblo de Benicarló, sin connotaciones ni matices políticos, pero me obliga a ello la falta de respeto hacia esa voluntad de colaboración mostrada desde esta Casa.

Por ello no tengo más remedio que recordar algunos hitos importantes de todo el largo proceso que, afortunadamente, finalizará en breve. Como es conocido la obra del Polideportivo fue incluida en el Plan Provincial de Obras y Servicios de 1981, con un presupuesto de 36.814.950.- ptas., de las cuales el Ayuntamiento aportaba 25.770.465.- ptas., y la Diputación 11.044.485.- ptas. La obra se encomendó al Ayuntamiento, el cual tramitó expediente para la adquisición de los terrenos y tras enormes demoras e inconvenientes, finalmente la contrata se efectúa con "Construcciones Ballester, S.A.". Iniciada la ejecución de las obras, surgen varios incidentes que llevan a su total paralización en 1984.

A la vista de lo actuado resulta necesario redactar un nuevo proyecto técnico que enlace con el anterior para la terminación del Pabellón Polideportivo, dado el desfase presupuestario ocasionado por el transcurso del tiempo (5 años). La Diputación actúa de intermediario entre el Ayuntamiento y los Arquitectos redactores de dicho proyecto y consigue que éste sea elaborado en un plazo adecuado. Ello se produce como consecuencia de la advertencia que la institución provincial hace al Ayuntamiento de Benicarló, dado el retraso en la finalización de las obras, y la entrevista personal mantenida conmigo por representantes de las tres formaciones políticas que componían la anterior Corporación Municipal, todos ellos interesados en dar salida a la paralización en que se hallaban las obras.

La actuación de la Diputación siguió, a partir de ahí, dos direcciones paralelas: de un lado acordó, a propuesta de quien suscribe, otorgar una subvención (al margen de cualquier Plan Provincial y sin precedentes en la actuación de esta institución) de 10.218.025.- ptas. que unidas a las 21.581.975.- pesetas que aportaba el Ayuntamiento totalizaban los 31.800.000.- ptas. que suponía el nuevo proyecto de finalización de obra. Por otro lado, recibí personalmente al representante de la Empresa adjudicataria de las obras, D. Pedro Gellida (q.e.p.d.) con el fin de arbitrar una fórmula de adjudicación de estas obras de finalización, recibiendo de su parte el encargo de que la Diputación actuara como entidad contratante, puesto que, según manifestó, había agotado las vías de entendimiento con el Ayuntamiento. La Diputación pues, tuvo una especial sensibilidad en procurar el continuismo de la misma Empresa que tenía adjudicadas las obras anteriores, con el fin de favorecer el empleo local y la humana satisfacción de que acabase el Pabellón quien lo había venido realizando.

El Ayuntamiento mostró su voluntad de colaboración al poner a disposición de la Diputación el importe de su aportación, que fue financiada en parte mediante préstamo con el Banco de Crédito Local de España. A continuación se procedió a contratar con "Construcciones Ballester, S.A." con fecha 20 de mayo de 1986. Problemas estrictos de la Empresa, y generalmente habituales en obras de envergadura, impidieron que la obra fuese finalizada en diciembre de 1986, como era el deseo del Sr. Gellida, y según el plazo de ejecución de seis meses que consta en el contrato de adjudicación.

En ningún momento esta Diputación puso trabas a la rápida finalización de la obra, muy al contrario mi propia insistencia personal fue constante en mis relaciones con la Empresa.

Finalmente, cuando la desgraciada desaparición del Sr. Gellida hizo peligrar la continuación de las obras, la Diputación se puso al servicio de la viuda del contratista para facilitar cuantos trámites y gestiones favoreciesen la continuidad de la ejecución.

Debo aclarar que si bien es cierto que Pedro ya no puede ratificar mis afirmaciones, María, su viuda, sabe que en la Diputación hemos estado y estamos a su disposición.

Hoy, afortunadamente, tan solo quedan por certificar 3.344.443.- ptas. para dar por finalizada completamente una obra que habrá durado seis años.

Por todo ello, reconociendo el interés de los diferentes grupos políticos en la finalización de la obra, y el seguimiento constante y preocupado del Sr. Rodríguez de Mier, sin cuya actuación el retraso seguiría ocupándonos, creo razonablemente honesta la actuación de la Diputación Provincial, cuyo único interés ha sido y seguirá siendo favorecer el bienestar de todos los habitantes de nuestros municipios.

Atentamente,

JUAN JOSE FERRER MAESTRO
DIPUTADO

Tengo a bien remitir escrito-respuesta a ese Madridista Indignado que no tiene siquiera la categoría de dar a conocer su nombre amparándose en un anonimato indignante. El Presidente de la Peña Madridista:

Firmado RODOLFO BELLES CASTELLO

A un madridista indignado

En primer lugar le diré que es Vd. una indignante representación del "Madridismo" del que presume, cuando no tiene siquiera la hombría de dar a conocer su nombre en el escrito que titula: *Combatiendo al Sarraceno*.

Y por otra parte, en su escrito que esconde bajo el seudónimo, confunde al lector al colocar dos partes distintas, una de ellas, la primera, en la que parece alzarse en un defensor del madridismo, y otra, la segunda en que es insolente hasta la sociedad al hacer una serie de preguntas que quedarían respondidas con la visita personal que la citada Peña hizo al Señor Mendoza, al que Vd. no conoce ni en fotografía o a los telegramas de adhesión cruzados entre el Club blanco y la Peña que me honro en presidir.

En cuanto a lucir escudos, imprimir papeletas, y lucir membretes eso es cosa que al parecer no le ha sentado bien, por cuanto lo de las cenas, comidas, desayunos o meriendas, serán seguramente los que Vd. adeuda que hemos tenido que ir a pagar nosotros religiosamente por que Vd. al ser un cobarde esconde, como es lógico su nombre...

Y en cuanto a la fanfarría que Vd. dice expresamos, será seguramente que Vd. como forofo de "otro equipo" le sabe mal que la Peña Madridista de Benicarló haya sido distinguida con la próxima visita en Septiembre-Octubre por el Presidente del Real Madrid, ese que Vd. ese día podrá conocer, si es que tiene camisa para ponerse y gafas para ver, que lo dudamos mucho.

Y su indignación es tan fuerte como dice, vaya al médico, al Doctor Pirri para que lo examine, que es grave una indignación así en un madridista que mire si es vergonzoso que reniega de su nombre y apellidos para exponerlos en su escrito.

¡Ah! y cuidado cuando pase por el local del Club, no le caiga el escudo encima y le haga un "chichón".

Susceptibilitats

L'alegria ha estat gran. No hi ha per a menys. La notícia saltava la setmana passada per mitjà d'aquestes fulles: "Pepeta la de l'hostal", ha après a escriure correctament. Estàvem avesats a eixa mena de travestime literari que usava amb tanta facilitat, i vet aquí per on ens ha sortit.

Sembla que el Sr. Febrer, el té molt preocupat l'estat de salut del "Murcianito". De segur que ell, com a metge, sap molt bé quin és el color de les femtes que comporta bona salut. Això sí, ben prompte va sospitar que allò que es referia "Murcianito" era la façana del nou Ajuntament (Premi per a Sherlock!). O siga, que no tan sols és de color "caca", per si fóra poc, és color de "caca" de malalt. Potser haurem de portar la façana al metge.

El Sr. Febrer, en el seu escrit, se'n va per les muntanyes d'Irta. ¿A sant de què trau a relluir el "Centro Municipal de Salud"? Però jo, com sóc molt viu, de seguida he trobat el motiu. Un "Murcianito", és, per a alguns, aquell fill de pares valenciano-parlants, que és educat i criat per ells en castellà. Benicarló, està farcit d'elements d'aquests. Són aquests pares qui havien d'agafar totes aquestes malalties intestinals i hepàtiques de les que el Sr. Febrer parla. Això sí, si han de fer-se alguna radiografia, que vagin a Vinaròs o Tortosa, perquè ací no gastem aparells d'aquests.

No podem dir que el Sr. Febrer ha contribuït a evitar la proliferació de "Murcianitos". A Benicarló tenim "calles", "Ayuntamiento", es fan "bandos", tenim "colegios", "polideportivos", i "más y más cosas". En fin, que "a buenas horas, mangas verdes". Però en el seu valencià parlat, destaca l'ús d'eixa r final tan remarcada i persistent. Molt del nostre poble.

També parla el Sr. Febrer de làpides. Sense dubte, la seua especialitat. No les he contades, però de segur que ha fet pols el "record Guines" de destacar làpides al nostre poble. Deu ser perquè té un nom molt lapidari, donat que a la majoria d'aquelles apareix.

Del poliesportiu no parla. Sembla que no és molt aficionat a l'esport. Però ep, compte!, allí està la làpida on es remarca que "el polideportivo fue inaugurado...". Home!, per tan poc també hagués pogut inaugurar l'Ajuntament, si fa o no fa... Es va notar a faltar el dia del poliesportiu una cosa molt entranyable: un meravellós concurs de munyidors de vaques. Segurament algú hagués gaudit de valent.

SALUSTIANO GIL (HIJO)

L'iltre. Sr. Alcalde En Joan Vicent Rambla i Sanz

Fa saber:

Motiu de especial preocupació ha estat per a aquest Alcalde, de bell antuvi de la presa de possessió, la imatge que la ciutat puga oferir, tant als seus veïns, com a aquells que per l'època estiuenca ens honren i afalaguen amb la seua estància.

Per això, de bell començ del mandat, s'adoptaren les mesures necessàries perquè es portés a cap una neteja pregona a les platges de la vila, així com una anàlisi de les aigües, la qual sortosament ha resultat completament satisfactòria.

En el mateix sentit s'ha dut a terme una àmplia operació de neteja de la ciutat, a l'objecte d'eradicar per sempre, la brutícia que tots, a cop d'ull, podem guaitar per tot.

Això, ha comportat una muda en els horaris de feina de la Brigada Municipal de neteja, que ha passat a prestar els seus serveis a la nit, per tal d'aconseguir una major efectivitat en les labors de neteja i molestar el mínim els habitants de la ciutat, a l'aprofitar les hores de descans d'aquests,

els quals llostrejaran ara en una població neta i més agradable.

Tanmateix, s'ha ampliat les hores de regatge dels carrers, per tal de fer-lo extensiu a vies que abans en freturaven, i poder regar, fins i tot, dues vegades les que per situació o concurrència així ho demanen.

A més s'està procedint a pintar les tanques, bancs, senyals de trànsit, etc., amb la confiança que això farà més joiosa la nostra convivència.

Vol, tanmateix, agrair aquest Alcalde la col·laboració, sacrifici i esforç a tots aquells components de la Brigada Municipal que amb la seua feina està fent possible que Benicarló atenyala nova imatge de neteja i embelliment que tots estaven reclamant.

Però, tot el que queda dit mancarà de sentit i no assolirà plena efectivitat si no és amb l'ajuda de tots els que a Benicarló resideixen. Per això, és pel que l'Alcalde sol·licita de tothom la més àmplia i eficaç col·laboració

per a mantenir la ciutat neta, pulcra i decorosa. Per a tal finalitat es prega a tota la població, visitants i turistes, tots ple-gats, açò que segueix:

1er. Que eviteu llançar papers, burilles i agranadures a les vies públiques tot utilitzant per a tal menester, les papereres instal·lades als carrers.

2on. Que cuideu la ciutat com si de la vostra llar es tractés.

3er. Que no obstaculitzeu arbitràriament les voreres.

4art. Que aquells que viviu en comunitats de veïns, procureu recollir totes les bosses de brossa en poals escaients, de manera que es facilite la tasca dels treballadors de la neteja i s'hi eviten amuntegaments a les voreres, ja que açò enlletgeix l'estètica urbana.

5è. Que els propietaris d'establiments públics, procureu instal·lar en llocs estratègics dels vostres negocis i especialment a l'exterior d'aquests, quan tingueu terrasses per als clients, recipients perquè

s'hi puguem dipositar escombraries.

6è. Que no entrebanqueu amb els vostres vehicles la lliure circulació dels altres ocupants de les vies públiques, i respecte els senyals de trànsit, tot procurant aparcar en altres llocs destinats a tal fi.

7è. Que aquells que utilitzeu motocicletes i ciclomotors per als vostres desplaçaments o esbarjo, procureu no fer més soroll del necessari, tot evitant molèsties al veïnat, especialment durant les hores de descans nocturn.

8è. Que es respecten els horaris de recollida de brossa, per a estalviar així el desagradable espectacle que ofereix a l'endemà l'escampadissa del contingut de les brosses a les voreres.

9è. Que, al capadavall, es compleisca per tothom les més elementals normes de convivència ciutadana.

Benicarló, 15 de juliol de 1987.

L'ALCALDE
Joan Vicent Rambla i Sanz

Gayba
modas

Mayor. 28 - Tel. 45 18 60 - VINARÓS

TODO PARA LA MUJER

**EL MAS IMPORTANTE
CENTRO COMERCIAL
DE LA COMARCA**

**NOVIAS
COMUNIONES
(Niño-Niña)**

EL MUSSOL

La placeta del poble

Ara ja fa més d'un mes que es van celebrar les eleccions municipals i aleshores la placeta dels bous, també coneguda com la basseta dels peixets, va anar de boca en boca i d'orella en orella per organitzar-se allí entrevistes i debats nocturns, radiats per Ràdio Nova, a totes les forces polítiques que es presentaven a les eleccions.

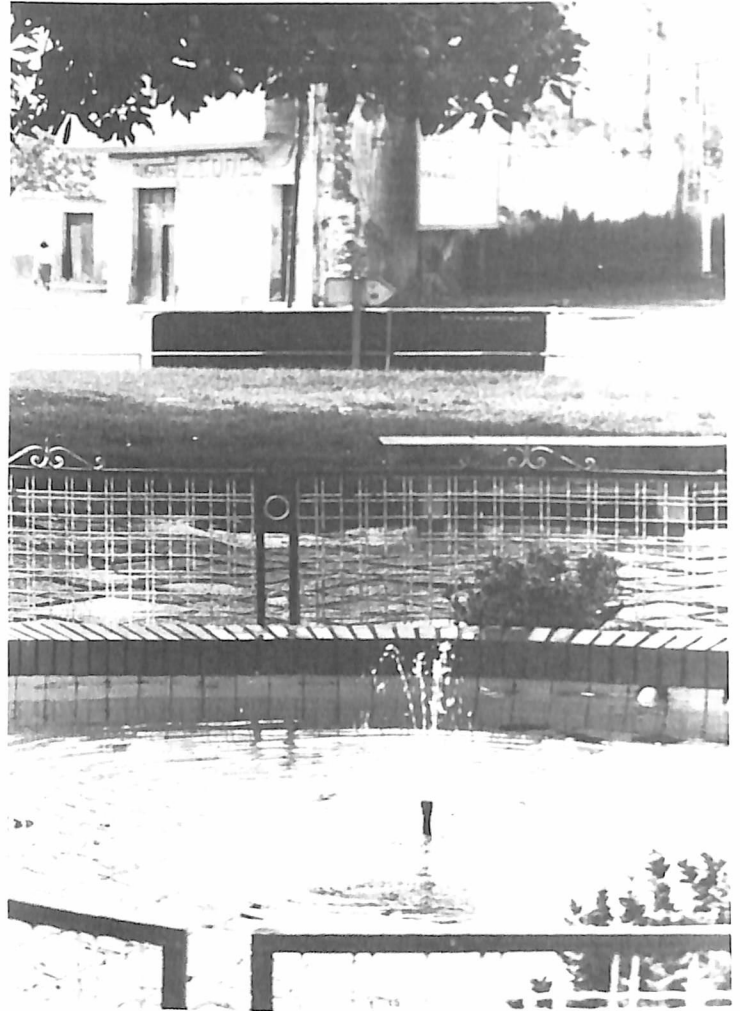
Però malgrat que aquesta placeta va ser famosa per uns dies, després ha tornat a la seua situació de sempre l'abandonament i l'oblit general i institucional.

El nou consistori ha de prendre cartes en l'assumpte i arreglar-la dignament. Com ja s'ha dit moltes vegades,

fins al cansament, Benicarló no té cap jardí ni zona verda aprofitable, i molt menys al centre de la ciutat i l'únic que podríem gaudir com a tal cada cop està pitjor.

Per això cal fer tot el possible per a fer-hi allí una plaça millor: construint una basseta més gran (a l'estil de la de Vinaròs) amb peixos d'aigua freda com els que hi havia abans; posar bancs per a sentarse millors que els actuals; instal·lar faroles que allumenen; conservar més els pocs arbres que hi ha així com la gespa; plantar o sembrar més flors; etc.

Dins les limitades possibilitats del lloc cal saber-les aprofitar al màxim!

Cines

CAPITOL

REGIO

Salas dotadas con DOLBY STEREO

DOS SALAS DE CINE... CON PROGRAMACIONES ¡¡DE PELICULA!!

CAPITOL

Del 23 al 26

CRITTERS

Día 28

NOCHE DE MIEDO

REGIO

Del 23 al 26

52, VIVE O MUERE

Día 29

POWER

ATENCIÓN: Nos reservamos el derecho de cambiar o alterar alguna película, siempre que sea para mejorar la programación

Festival fin de curso de la Academia de Música «Lissy»

La premura de tiempo impidió sacar el reportaje la semana pasada, los originales se entregan el lunes por la tarde, sin embargo se dejó constancia gráfica de lo ocurrido el 13 por la noche, en el salón de actos del Colegio La Salle, que estuvo, pese al fuerte calor, completamente abarrotado de un público que siguió con interés las actuaciones de los alumnos de la academia de música que regenta María Luisa López.

Comenzó el festival con un grupo de niñas que interpretaron la conocida canción, de la Orquesta Mondragón, «Viaje con nosotros». La siguió una interpretación al piano, a cargo de Noelia Gregori, que tocó el primer tiempo de la sonatina nº 5 de Beethoven. Siguió Esther Geensen, que interpretó el segundo tiempo de la obra anterior. En cuarto lugar se ofreció un ejercicio de rítmica, a través de una canción popular, «Ball

de Sant Farriol». Volvió el piano a ser el protagonista al interpretar Suny Cornelles una Melodía de Schuman. Uno de los toques de modernidad del festival lo ofrecieron alumnas de tercero y cuarto de solfeo con la canción «A quien le importa», de Alaska. Cambio total con la actuación de María Elena Sánchez al piano al interpretar «El Gondolero» de Mendelsson, y tras un ejercicio de rítmica, le tocó el turno a Mónica Metzler, que interpretó el Primer tiempo de la sonatina nº 4. Siguió un grupo de niños, mermando por las vacaciones, que con sus instrumentos interpretaron canciones infantiles. «La uno», «No le llames», «Las dos», «Todas las fuentecillas», «Quan el pare no té pa», «Sol solet», «Corrococo», y para finalizar «Tengo una muñeca».

El silencio se adueñó de la sala para poder escuchar como Gema, a la guitarra ofrecía

un Minueto de Sor, silencio transformado al final en una salva de aplausos dada la calidad de interpretación. El canto coral también tuvo su puesto en el festival, al ofrecernos un grupo de niños las siguientes obras: «Soleta sô jo aci», «Lucci Care» y «Canons a tres voces». Siguieron los alumnos de segundo de solfeo, con la interpretación de «El doctor Brujo». Luego los más jóvenes de solfeo interpretaron tres canciones «Los cuatro muleros», «Green Sleeves», «Barba Pum». Volvieron los aires modernos al festival con una canción de Hombres G, «Marta tiene un marcapasos», interpretada por Leo y Sergio. Volvieron las alumnas de segundo de rítmica, que para mayor dificultad marcaron con las manos, lo que hace la mano derecha en el piano y con los pies, lo que hace la mano izquierda, con la obra de J.S. Bach «Minueto en

Sol Menor del album de Ana Magdalena.

El toque español vio con la interpretación del castizo chotis «Madrid» con Mara Iborra y David Mañas, y rápidamente volvió lo moderno con una canción que está pegando fuerte, «El final de la cuenta atrás», del grupo Europa.

Antes de finalizar el festival se hizo público agradecimiento a: Conchita López, por su colaboración en decoración, propaganda y acompañamientos musicales; Ania Saorin, colaboradora de la academia todo el curso y en la preparación del festival; a la Orquesta Carnaval por su acompañamiento y efectos especiales; y sobre todo a todos los padres y alumnos, estos últimos los auténticos artífices del festival. Finalizó el festival con la interpretación de la canción de José Luis Perales, «Que canten los niños».

TINTORERIA

García

«Llavat» en sec - Planxat a vapor - Tenyit

C. Crist del Mar, 86 - Tel 47 13 94 - BENICARLO

Primer pleno del nuevo ayuntamiento

Alianza Popular recurrirá al no estar representada en la comisión de gobierno

La primera sesión plenaria de la corporación que preside el socialista Juan Vicente Rambla no convenció a la mayor parte de los concejales de la oposición. Tanto es así que A.P. recurrirá sobre los acuerdos tomados, respecto a la composición de las comisiones informativas y la de gobierno, donde los socialistas han acaparado todos sus puestos.

En el primer punto del orden del día se aprobó la periodicidad de las sesiones plenarias, dejándolas en una ordinaria cada mes, designándose el último jueves de cada mes, siendo su comienzo a las nueve de la noche. Para los plenos extraordinarios no se fijó la hora de comienzo. El representante del CDS pidió la presentación del nuevo reglamento.

La creación y composición de las distintas comisiones informativas conllevó la mayor dialéctica de la noche. La proposición socialista era de 4 representantes del PSOE, 2 de AP, 1 del PDP, y 1 del CDS. Jaime Mundo de AP, indicó que a partir de ahora se cite a su grupo político como Alianza Popular, quejándose de la tardanza en la convocatoria del pleno, y que este no cumplía las expectativas habidas: siguió para decir que no se presentaba el nuevo reglamento, y pidió para su grupo tres representantes en las comisiones informativas, o en caso contrario realizarían las oportunas reclamaciones. Dijo que se debían de acelerar los trámites para la

formación de las distintas comisiones para que no existan demoras administrativas. A Mundo le contestó Vicente Piñana, quien empezó diciendo que ellos dijeron que el nuevo reglamento se presentaría en breve. Respecto al retraso de la convocatoria lo achacó a tener que conocer bien las cosas antes de empezar a andar. Le recordó a Mundo que ellos dijeron que se conformaban con dos representantes en las comisiones informativas, y que la composición que presentaban era para que todos los grupos estuviesen representados, como era su deseo. Rechazó la idea de paralización, para finalizar que en beneficio de la empresa era mejor así.

Habló el alcalde Rambla para recordar que la Ley da 30 días para formar un nuevo Ayuntamiento; que el borrador del nuevo reglamento se entregará a cada uno de los concejales; e indicó que

durante esos primeros días los miembros de la oposición no habían ido al Ayuntamiento, sólo cuando el los había llamado para consultas. Terminó diciendo que la comisión debía ser así, sino tendría que ser un pleno.

Propuso Mundo una alternativa, 5-3-1-1, que puesta a votación no prosperó por los votos en contra de los socialistas, mientras que Angel Rodríguez, del CDS, se abstenía.

Siguió el pleno con el nombramiento de representantes de la corporación en organismos colegiados, así Enrique Escuder estará en el Consejo Municipal Escolar, mientras que Milagros Toran, del PSOE, y José María Serrano, de AP, este último tras consenso de toda la oposición tras un breve receso, representarán al Ayuntamiento en la Junta del Centro Geriátrico Asistencial.

En el cuarto punto se dio cuenta de las reolucio-

nes tomadas por la Alcaldía en materia de nombramientos de Tenientes de Alcalde, siendo por orden los siguientes: Vicente Piñana, Miguel Cornelles, Enrique Escuder, Santiago Molina y José García; estos mismos, junto con el alcalde configuran la comisión de gobierno.

Ya en el último punto del orden del día se dio cuenta de unas resoluciones de Alcaldía, confirmando delegaciones especiales: a José García, servicios; a Miguel Cornelles la finalización de las obras del pabellón; y a Luis Solá, como representante en la Comisión de Fiestas.

El alcalde levantó la sesión, y varios miembros de la oposición reclamaron a la prensa para hacer las declaraciones que aparte se recogen. El representante del PDP, José María Febrer, se mostró tranquilo y dijo que no tenía nada que declarar tras el pleno.

JOSE VICENTE
FERRER

Declaracions darrera el ple

El representant del CDS, Angel Rodríguez, realitzà aquestes declaracions després del Ple:

— Tenint en compte que dos dels punts de l'ordre del dia, com simplement es tractava de donar compte d'uns determinats decrets d'alcaldia i de la constitució de la Comissió de Govern, no hem pogut prendre la paraula, per tant vull manifestar que així com en el tema de constitució de les comissions informatives s'adivina, pareixia una certa voluntat, per part del grup socialista, de fer participar a tots els altres grups en dites comissions, considero que allò que és censurable des de tots els punts de vista és la decisió mitjançant la qual s'ha constituït la comissió de govern. És a dir, en aquest ajuntament hi ha nou regidors socialistes i vuit que no ho són, i l'electorat de Benicarló ha votat més als no socialistes, no obstant, la comissió de govern s'ha monopolitzat per part del grup socialista. No vull entrar en debat, però simplement vull manifestar que açò és un atac frontal a la democràcia.

RODA DE PREMSA EN AP

El grup polític Aliança Popular realitzà després del ple una roda de premsa en la seua seu, on parlaren Jaume Mundo, Juan Pascual Sorlí i Francisco Moliner. El cap de llista ho feu en aquests termes:

— Per a nosaltres les comissions informatives, entenem que deuen tenir segons la llei una proporcionalitat, ahí no s'explica per ares la llei d'Hont i proporcionalment l'oposició és majoritària a l'ajuntament, per tant ens sentim discriminats en aquesta postura i per això votarem en contra a la proposta de l'alcaldia i el grup d'Aliança Popular recurrirà en temps i forma l'acord pres al Ple, per a poder manifestar aqueixos criteris que han estat desestimats per la majoria absoluta socialista, com creiem serà habitual la forma d'actuar d'aquest grup. Després per decret de l'alcaldia s'han fet les comissions de govern, en les quals, com es potestatar de l'Alcalde, però en les quals penssem que si apliquem les paraules del batlle que digué al discurs d'in-

vestigura, que donaria participació a tots, no obstant no ha estat així i això ens fa pensar si difereix del criteri de l'Alcalde. El grup d'Aliança Popular s'ha mostrat i es mostrarà col.laborador en els temes municipals i la no participació de cap membre d'AP, ni de cap membre de l'oposició, ens porta a incògnites de vore si aqueixa transparència tan anunciada del PSOE s'està convertint en ocultisme, si sols es fa per als seus interessos i per a que el poble de Benicarló no s'entere del que fan o deixen de fer dins de l'ajuntament. Això és negatiu per a la nostra ciutat. Penssem que tota l'oposició junta tenim 577 vots més que el PSOE i això és una força molt gran perquè es puga manifestar aqueix vot popular que tenim altres grups. És una discriminació

total apartar-nos de la comissió de Governació, i és una discriminació no deixar-nos manifestar en el Ple les nostres opinions quan es llegí el decret d'Alcaldia. Aquestes manifestacions estan donades perquè no hem tingut dret a la paraula en el tema. Això penssem que és poc democràtic i començant així els diria una cosa escrita en una editorial de Benicarló-Crònica, quan es referia a l'acte d'investidura. Molt prompte hem tingut una ruptura del que és col.laborar entre tots, estem en les comissions informatives perquè el reglament així ho indica i se'ns ha marginat en les altres. Fins i tot no ha respost l'alcalde quan li hem inquirit sobre unes declaracions a «Benicarló-Crònica», sobre el retard del primer

Ple. El voler el Ple prompte és per a que Benicarló interessava. Ja esperàvem un resultat d'eix tipus, això serà la caminada pròpia d'aquesta legislatura i esperem que els benicarlantos comprenquen que la nostra postura és i serà de col.laboració. No està al nostre ànim ser una oposició com fins ara ho ha estat el PSOE, que sols ha anat a les comissions informatives a llegir el periòdic o l'«Entreviu», i sols manifestava alguna protesta, quan a vegades estaven quelcom adormits i els despertaven per a les votacions. Penso que aqueixa no és la nostra de procedir, nosaltres col.laborarem estant en totes les comissions i per tant demano als socialistes que siguin més conseqüents amb les seues declaracions i no es deixen per fanatismes propis de partit.

Per la seua part Juan Pascual Sorlí declarà:

— Jo voldria ser més

dur que el meu company Mundo per a explicar al poble de Benicarló que el dijous començà una dictadura a l'ajuntament de Benicarló. Una dictadura que si bé en altres temps la donaren les armes, en aquesta ocasió l'han donat els vots. Una dictadura mitjançant la qual, en un acord del Ple, s'ha aprovat quelcom que transgredeix completament l'article 125 apartat B del reglament d'organització i funcionament de les entitats locals. Aqueix reglament estableix clarament la necessitat de què les comissions informatives siguin proporcionals als diferents grups presents a l'ajuntament. La dictadura dels vots ha fet que aquesta proporcionalitat s'haja transgredit, prenent-se un acord que és nul de ple dret. Aqueixa dictadura també ha fet que s'hagi format una Comissió de Govern sense donar cap tipus de participació ni col.laboració als altres grups de l'Ajuntament. Evidentment açò transgredeix totes les

paraules de bona fe que es donaren fa pocs dies. La dictadura, en definitiva, d'aquest partit socialista, que comença al nostre ajuntament l'anirem veient a través de tots els Plens i cadascuna de les seues actuacions. Espero que els socialistes sàpiguen comprendre que així no és manera de governar, el que ens condueix a uns camins que a ningú interessen. Evidentment anem a recurrir l'acord del Ple i en el seu moment vorem si tenim raó o no.

Per últim Francisco Moliner digué el següent:

— Respecte al nomenament de delegat per la finalització del poliesportiu, tema que coneixo perfectament com el que ara rep la delegació, he de dir perquè s'inaugurà en el seu dia. Després de les eleccions ha estat raonable, principalment de cara a l'esport i als esportistes que allí han de competir. Pensen el que hagués passat si no se li hagués donat aqueixa empena,

crec que tal com estava no s'hagués inaugurat en agost o setembre, i en cas de fer-ho s'haguessin realitzat amb les mateixes presses i el mateix estat actual o potser pitjor. Espero que d'açò indicat estem tots els benicarlantos d'acord. Respecte a les crítiques rebudes perquè faltaven algunes coses, he de dir d'una vegada per totes que això no està en crèdit disponible, i fins i tot moltes coses no estan en el pressupost actual, ni en el projecte de l'obra. Per tant deixem aqueixos detalls que no es poden acabar amb l'actual pressupost i no li donem més voltes a l'assumpte, perquè estem polititzant-lo i l'obra està pensada per l'esport. Menys política i més esport al Pavelló Municipal Poliesportiu.

VICENT FERRER

Idiomas ALMAR

Academia de Inglés y Alemán

Travesía Cabanes, 5, 1º-1ª - Tel. 47 21 98
BENICARLO

- Toda clase de traducciones.
- Cursos activos para niños a partir de 6 años.
- Preparatorio Escuela Oficial y Cambridge.
- Repasos: EGB - BUP - COU.
- Julio-Agosto: Cursos intensivos para niños y adultos.

Artesanías - Regalos - Listas Boda

Pº Marítimo, 7 - Tel. 47 07 03 - BENICARLO

MISCEL·LÀNIA BENICARLANDA

por el corresponsal de la Mar Xica

Al igual que en otros veranos, Benicarló acoge durante unos días a jóvenes provenientes de otras comunidades para pasar junto al mar parte de sus vacaciones. Así en la Residencia Juvenil Santo Cristo del Mar van a pasar cuatro turnos, dentro de la campaña de tiempo libre juvenil '87. En la primera quincena de Julio estuvieron niños procedentes de Liria; actualmente está el turno de la Comunidad de Madrid. Durante Agosto serán de Valencia, y de Valladolid, al mismo grupo que ya estuviesen el pasado año en las mismas fechas. Por lo que respecta al Colegio Jaime I, estuvieron en la primera quincena niños de Madrid y en esta segunda de Zaragoza.

El fuerte calor va a ser el gran protagonista del mes de Julio. Sobrepassar los 30 grados a la sombra se ha convertido en una constante durante casi todo el mes. La falta de lluvia complica aún más la situación, habiéndose llegado a los 35 grados, el pasado viernes.

Las personas que viven en la calle del Carmen realizaron el pasado sábado una fiesta popular. El día de la festividad la calle ya se encontraba adornada con banderas, y el sábado por la tarde, con muy buen criterio, se cortó

la circulación en un tramo de la misma, donde por la noche hubo una animada verbena popular, mientras que las personas se animaron a cenar en la calle, donde seguro que se estaba mejor que dentro de casa. El Grup de Dolçainers, y el de Dances ofrecieron lo mejor de su repertorio al público.

La Administración central ha tomado cartas sobre el asunto de la emisora pirata denominada Radio Benicarló, que hace un año resultó clausurada y precintada por la Generalitat Valenciana. El tiempo ha demostrado una vez más que se mentía cuando se alardeaba de tener una licencia definitiva para poder emitir sin ningún tipo de problemas. Ya que hablamos de radio parece ser que

hay la intención de conseguir una emisora municipal, que sería sufragada por el Ayuntamiento y con unos horarios de funcionamiento limitados. Con ella se podría acercar al gran público la actualidad municipal, de darse en directo las sesiones plenarios.

Llamó mucho la atención el pasado jueves, festividad de Nuestra Señora del Carmen, que la mayor parte de la flota pesquera de Benicarló se hiciese a la mar. De todos es conocido que ella es su patrona. Las personas mayores con quienes consultamos aún no salen de su asombro, ya que siempre se había festejado.

Para las sesiones públicas de la corporación municipal debería de

usarse el sistema de megafonía, para que así todo el público asistente pudiese oír bien lo que se dice. El fuerte calor registrado en el salón gótico obliga a mantener las ventanas abiertas, por donde entra cualquier ruido que se produce en la calle, lo que impide algunas veces oír lo que se dice.

Para finalizar un consejo para el verano. Usese lo imprescindible el coche para circular por Benicarló, la poca amplitud de las calles ocasiona en un buen número de veces atascos con la consiguiente impaciencia de los conductores. Recuerden que caminar a nadie le sienta mal, y que las distancias en nuestra ciudad no son tan largas como para necesitar el vehículo en cualquier momento.

Crònica de un Congreso (IV)

7ª Mesa redonda «Nuevas culturas (nuevas tecnologías y medios de comunicación masivos)»

Según el moderador de esta Mesa, el periodista Juan Cueto, "es la primera vez que en el Congreso se habla del presente, de como los medios de comunicación han alterado la forma de crear cultura y el modo de vehicularla. Estos medios masivos han dado un nuevo rol al intelectual, un papel más central en la sociedad, gracias al efecto amplificador de estas nuevas tecnologías. Entre los intelectuales hay diferentes posturas ante el tema de que hablamos: existe la postura de los apocalípticos y la de los que se encuentran más abiertos hacia los medios de comunicación y las tecnologías por ellos adoptadas".

Intervinieron en la Mesa: los filósofos húngaros Ferenc Feher y Agnes Jeller, el escritor V. Molina Foix, la Directora General de Medios de Comunicación Mª G. Lliberós y el catedrático de sociología, Carlos Moya.

Mª G. Lliberós sostuvo que las lenguas autóctonas y sus respectivas culturas suponen una defensa ante la uniformización de la cultura provocada por las nuevas tecnologías. También dijo que es necesario difundir la diversidad de culturas existentes en el mundo y que sólo aquellas con capacidad de producción de programas —centrándose en el caso de la T.V.— podrán defenderse. De no ser así, pueden ser sustituidas por la cultura del ordenador que no tiene origen en cultura local alguna.

Ferenc Feher en su ponencia "Europa como museo" afirmó que los europeos han sido educados durante siglos en la creencia de que Europa es el centro de la totalidad de la cultura humana. Este concepto entró en crisis y desde entonces se ha asentado un exceso de autorelativización, generando tensión dentro de esta cultura. A esto lo llama Feher, Europa como museo y aboga por la reconstrucción del universal europeo más importante: la libertad, que quizás nos transforme en un sujeto más activo.

Agnes Heller leyó la ponencia titulada "Movimientos culturales como vehículo de cambio en los modelos de la vida cotidiana tras la IIª Guerra Mundial". En ella analizó la aparición de tres generaciones seguidas: la existencialista, la alienada y la postmodernista. Estas se produ-

cen tras la erosión de las culturas de clase, anteriormente cerradas de forma hermética y tienen un rasgo en común: la tendencia feminista que existe en ellas.

Vicente Molina Foix se mostró a favor de la aceptación, por parte del intelectual, de los "discursos modernos que están en el horizonte".

Carlos Moya, en tono irónico, en una ponencia cargada de citas, mencionó la existencia de una mutación de las relaciones sociales, entre otros temas.

8ª Mesa redonda "La Guerra Civil Española vista por los otros"

Actuó de moderador, Juan Goytisolo (novelista, nacido en Barcelona y residente en París desde 1956). El cual, informó de la carta a intelectuales españoles, alentando a encuentros periódicos con colegas árabes.

Rosa de Madriaga (Licenciada en Filosofía y Letras), comentó, que no es propio hablar de voluntarios marroquíes en el bando de Franco.

Abdelmajib Benjelloun (Marroquí, Licenciado en Ciencias Políticas), dijo que la República intentó utilizar a Marruecos como moneda de cambio con Francia e Inglaterra.

Fawaz N. Traboulsi (Libanés, escritor-periodista), citó la similitud de Beirut y el Guernica de Picasso "El caballo de Sabra (campo palestino de refugiados) llevaba las mismas heridas que el de Guernica".

Samir Naïr (Argelino, Catedrático de Ciencias Políticas), dijo que los enemigos hoy de la democracia son el racismo y el antisemitismo.

Durante el coloquio final, Octavio Paz indicó que el nacionalismo es una de las enfermedades del siglo, recordando el apoyo de México y su presidente Cárdenas a la República. Y el poeta Stephen Spender, que enfrentarse al fascismo no era una cuestión de ideología política, sino de defender la vida.

MIGUEL CORNELLES AÑO

SEBASTIÀ

SEBASTIA - MOLINER, S. L.

ACRISTALACION DE OBRAS
INSTALACIONES COMERCIALES DE SEGURIDAD
VIDRIOS AISLANTES CLIMALIT Y VICLINA
VIDRIOS Y ESPEJOS DE TODAS CLASES
TALLER DE MANUFACTURA DEL VIDRIO

AVDA MAGALLANES, 157 - TEL 47 12 12

BENICARLO

Esperant l'autobús

Tot en ordre

Vacances? El meu fidelíssim ventilador de l'any de la picor i aquesta màquina d'escriure que em mira de reüll, perquè sap que em vénen ganes de llençar-la pel desllunat i que es desfai en trenta-dos mil quatre-cents setanta-vuit bocins per tal de no veure-la més i no m'angoixe exigint-me que deixe de mirar Perry Masson i em pose ràpidament a fer els articles per a "Benicarló-Crònica".

L'amenaço dient-li que em compraré un ordinador que m'escrigui ell tot sol tots els articles i així jo podré anar a no posar-me bru de cap de les maneres i mantenir el meu blanc europeu que tant pa-

gat em té.

Vacances? A peñes si puc escapolar-me una estona a perfeccionar el meu excel·lent "passing-shot" amb un novel·lista que no fa novel·les i que damunt se li fa gairebé impossible tornar-me les pilotes amb unes mínimes condicions. Els novel·listes per al tennis sou un desastre.

Ja ho veus, Manolo, ací intentant resistir-me a comprar-me la darrera novel·la de la Montse Roig, havent-me donat radicalment de baixa d'Acció Cultural del País Valencià, sense estar subscrit a "El Temps", i sense comprar-me "El País Setmanal", i el que és pitjor, sense poder fugir-me'n al concert

del Bowie. Un rotllo pèsim tot plegat. No sé si podré anar a Prada, m'agradaria, ja sé sap per boca del teu mestratge tot allò del reciclatge i allò altre dels escriptors/res post-moderns, i els valencians, encarregats de muntar el ciri i fer empenyar Mossèn Max Cahner –saps que m'escrigué a les eleccions perquè votara Convergència, serà il·lús, el paio— amb les traques de rigor i les nostres coses.

Si un any no anés representació "orxatera" a Prada, tots ens trobarien a faltar i no em facis dir que no quebraria l'invent i tot de massa seriós. Afortunadament tu si que podràs anar-hi i deixar la cúpula dels escriptors valencians ben enlairada i eixerida, com sempre, i a mostrar-los quin és el pardal que mana a Prada. Recorda't sempre de la teua imprescindible declaració de principis, jo sempre la tinc present quan vaig a algun congrés d'escriptors més o

menys joves, més o menys ancians, més o menys avorrits, més o menys insupportables.

Crec, estimat Manolo, que t'hauries d'eregir en el fundador i secretari general del Partit Radical al País Valencià, seria definitivament la teua consagració com a millor prosiste "mala bèstia" de les tres nacions i les quatre barres. Resoldries el teu "compromís" d'una manera més brillant que amb la nostra sempre desesperadora U.P.V.

Desitjant-te com sempre que quedis segon a tots els premis literaris en què jo em presente, s'acomiada de tu el millor client de l'agència literària més solvent del país. Apa, nano, ves a escriure les teues memòries de monstre bord, pelut, que no seran sinó un seguit de "burrades còsmiques" que ens faran gaudir força i ens caurà la baba, un altre pastís per als dits...

JOSEP IGUAL

En record de Gerardo Diego

Fa uns dies moria a Madrid Gerardo Diego un dels darrers supervivents de la "Generación del 27". Gerardo va nàixer a Santander l'any 1896 i fou catedràtic de Literatura des de 1920. Ell és un dels poetes més significatius de la seva generació, pel seu avantguardisme i pel paper d'enllaç que realitza entre uns i altres dels seus companys.

Tres són les fites més significatives en la història de la "Generación del 27", acceptació del Creacionisme, redescubriment de Góngora i elaboració de la

primera antologia conjunta del grup del 27, i totes tres són impulsades per Gerardo Diego, la qual cosa el converteix en l'eix de la renovació poètica espanyola en l'etapa anterior a la Guerra Civil.

Seixanta anys de creació literària fan molt difícil la classificació literària de Gerardo Diego, ell mateix imposa un altre enfocament distint al merament cronològic: per una banda hi ha la seva "poesia relativa", directament basada en la realitat; d'altra banda la seua "poesia ab-

soluta", recolzada en ella mateixa i només en segon grau depenent de l'univers real. De poeta "maniqueu" el va qualificar Eugenio Montes per la idèntica estima que la seua obra demostra cap a les formes tradicionals i cap a les innovacions creacionistes.

Segons el seu company de generació, Dámaso Alonso, la diversitat és la nota distintiva d'una poesia que conjuga en una rica gamma temàtica, els materials més diferents. Tanmateix és possible trobar alguns trets constants en el

quefer poètic de Gerardo Diego: la desvinculació —a diferència d'allò que és la tònica de la seua generació— de tota actitud i preocupació transcendentista; la destresa amb la que utilitza l'instrument verbal, juntament a una continuada i constant preocupació pels problemes formals i la tendència permanent al classicisme, tendència que posa de manifest en l'equilibri de la forma i en el control artístic exercit sobre els continguts humans.

JOSEP MANUEL
SAN ABDON

LA FINESTRA DESPULLADA

Electròcid àcid alquimístic xoc

Aparcà l'Opel Kadett al garatge, abaixà totes les finestretes i connectà el radiocassette de l'automòbil molt alt de volum amb una vella cinta rock dur. Es dirigí després a la saleta i posà al plat de l'estereo un disc de Wagner, també a un volum seriós.

Quan arribà a la cuina posà a moldre cafè al molinet «Moulinex», connectà la licuadora dels suc i l'aspirador augmentava el so. Encengué tots els llums de la casa, connectà els tres televisors, el de la cambra, el petit

de la cuina i el de la saleta amb un «video» on eren enregistrats alguns dels «Arsenals» de la TV3. Connectà seguit el contestador automàtic i sortí corrent a la porta a pitjar enfollet el timbre de la casa, alternava aquesta activitat en colpejar amb un martell la taula del menjador, com si fos un estrany percussionista d'un grup caòtic, cada vegada estava més exaltat i roig i els ulls semblava que li fugirien definitivament del rostre. Cansat de córrer a la porta i pitjar el timbre i cansat també de clavar

claus imaginaris, connectà la guitarra elèctrica, però en aquell moment el disc de Wagner s'acabava, i recordà que no li agradava Wagner: que feia aquell disc a casa seua? Canvià el disc, i d'un salt inspirat corregué a l'automòbil a pitjar el claxon i fer saltar l'alarma, feu el mateix amb la de la casa. Es penjà la «Fende Estratocaster» i amb molta distorsió tractava de concentrar-se en fer una versió digna d'algun tema de Bruce Springsteen. Estava suat, gaudia de tot aquell desgavell so-

nor i just en aquell moment sonava, crec, el telèfon.

Semblava a la vora de l'èxtasi, però recordà que havia de preparar dotze quadres per l'exposició de la setmana vinent i se li dibuixà una petita ombra de tristor, però seguí tocant frenèticament, amb tot havia despertat la dona, però només per uns minuts, doncs la dona, assenyada, preferia de viure adormissada en el tedi.

Així havia nascut el seu JO dins del NORES.

JOSEP IGUAL

La mirada

La moral enemiga

Durant quaranta anys la gent d'aquest país vam viure sota una determinada moral, una moral encotillada on tot estava ben estructurat i dividit, on el bé i el mal estaven ben compartimentats, van ésser com diu una cançó de Raimon "quaranta anys de moral enemiga".

Després vàrem descobrir que n'hi havia una altra de moral, allò que podríem anomenar una moral d'esquerres i la vam aprendre i la vam assumir i vam tractar de practicar-la.

Aquesta moral encara ens sembla millor que l'anterior, però de vegades també se'ns ha revelat com una moral enemiga, com

totes les morals tenia les seves pautes de conducta, els seus maniqueus, l'obligació d'actuar d'una manera determinada perquè així ho deia el manual del perfecte militant d'esquerres, encara que la raó ens deia que les coses no havien d'ésser així, havíem de seguir aquell camí.

Avui nosaltres propugnaríem no fer cas de cap moral, ésser nosaltres mateixos, atrevir-nos a enfrontar-nos amb les nostres contradiccions, que la raó siga la que ens ajude a triar el nostre camí, que els enemics s'intoxiquen amb la seua rànica moral, però a nosaltres que ens deixen tranquils amb el nostre ego.

Tornar a veure «El Sur»

He vist "El Sur", la pel·lícula de Víctor Erice per quarta vegada i com sempre m'ha entusiasmat, crec que és d'agrair l'esforç d'Erice de només fer cinema quan té alguna cosa a dir, així en quinze anys ens ha oferit tan sols dues pel·lícules que constitueixen dues obres mestres "El espíritu de la colmena" i "El Sur".

Diverses coses em criden l'atenció en aquesta pel·lícula, en primer lloc que la infantesa no és precisament un estadi feliç en la vida de les persones perquè és un temps en què és difícil d'entendre el món i en segon lloc que fer-se gran tampoc no soluciona massa les coses, l'home és

un ésser que difícilment pot escapar a la seva pròpia soledat.

La pel·lícula abunda en escenes emotives, jo en destacaria dues de particularment significatives: quan Rafaela Aparicio conta a la xiqueta el conflicte entre el seu pare i el seu avi, escena magistral on donya Rafaela està incommensurable i quan la xica protagonista s'acomia del seu pare per última vegada, mai un pasdoble no m'havia sonat d'una manera tan trista.

"El Sur" la gran pel·lícula espanyola dels anys 80 que penso tornar a veure moltes vegades.

BENET CLAVE

TELEVISION

Cicle Miguel Mihura a noche de teatro

Els dissabtes la nit a TVE ha començat a emetre's a "Noche de teatro" un cicle sobre Miguel Mihura, constituït a base de reposicions d'obres ja programades en la seua majoria. Ja hem dit alguna vegada que el teatre televisat no té res a veure amb el teatre, però serveix, si més no, per a conèixer els textos i aquest cicle ens donarà una àmplia visió del que ha estat aquest autor al qui les circumstàncies varen fer que no fos valorat tal com es mereixia.

La generació de Miguel Mihura ens ha proposat un teatre tremendament desarmat. La generació de Mihura va respondre a la guerra civil amb un teatre evasiu i ingeniós. A la proposta d'un teatre polititzat feta per Max Aub o Miguel Hernández, es va oposar amb l'altre camp, un teatre artístic, un teatre que fes oblidar l'angoixa d'allò que s'estava vivint.

Amb Mihura anem a respirar una mena de recel davant els altres. La realització harmònica dintre de la societat és impossible, i no hi ha més remei que defensar-se'n. Els Demés estan representats per personatges sempre malintencionats, xafarders, que s'alegren dels nostres fracassos. Quan, excepcionalment,

algú ens accepta, sol ésser a costa d'una mentida que queda en l'aire, però tenint por que la seua aclaració ho destrueixca tot. Aquests són els dos eixos fonamentals en el teatre de Mihura. D'un costat la "visita dels amics", com a expressió d'una constant hipocresia que es resolt, en "Maribel y la extraña familia", amb les visites llogades, amb la invitació a persones desconegudes a canvi d'un preu prèviament estipulat. No és així comprant-los, els Demés deixen de fer-nos la guerra. L'altre eix és el de la constant ambigüetat del teatre de Mihura. L'ambigüetat deixa l'espectador amb llibertat de triar la solució que més li agrada.

El teatre de Mihura té el valor de plantejar-se com un teatre de la "llibertat", i al mateix temps, la profunda limitació de ser una llibertat "interior", la permanència del qual està en funció del seu individualisme.

Mihura té l'impagable valor, en una societat tan propensa a la retòrica, al clíx i al dogmatisme, d'assenyalar la relativitat de certes apreciacions i la necessitat d'afrontar amb llibertat la interpretació de les situacions.

La realitat de la seua col·lectivitat difícilment

apareix en les seues obres, no existeixen, per exemple, personatges agobiats per necessitats materials o per la minva de l'exercici de determinats drets. Mihura trasllada el problema a una qüestió de "mentalitats". Hi ha tipus intel·ligents i tipus estúpids, però els problemes naixen i moren en la simple capacitat personal per prendre's o no les coses amb filosofia. Mai no es refereixen les solucions o desenvolupaments a les estructures.

La posició de Mihura respon, en gran part, a una actitud tradicional del teatre espanyol conservador. Deixant de banda algunes excepcions, el normal és que el conflicte del personatge es desenvolupe en un ambient de la burgesia en què no sovintegen individus de les classes populars.

Mihura no pretén afalagar servilment ningú; mai

no ha escrit un teatre en què la falsa moral de la xicoteta burgesia aparegués dignificada; el seu "irrealisme", el seu humor, assolixen tot allò que toquen. Mihura és en aquest sentit un liberal absolut. Concep la vida com una lluita, on uns guanyen i uns altres perden, sense que la gran massa dels qui apenes si poden lluitar, o encara l'obligada limitació de "places" satisfactòries en una societat com la nostra, el preocupen o inquieten.

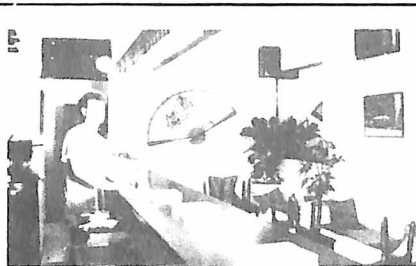
Mihura té el valor de no coartar-nos l'exercici de la nostra llibertat i la nostra observació: la seua obra posseeix una significació corrosiva, que deu d'ésser registrada com un avanç, com un pas endavant, en ordre a eixa racionalització històrica que, per una altra part, li preocupa i refusa.

MANUEL QUERALT

LES ESPARDENYADES DE LA SETMANA

Juan Pascual Sorlí, (Regidor d'A.P.).— «Jo voldria ser més dur que el meu company Mundo, per a explicar al poble de Benicarló que el dijous va començar una dictadura a l'Ajuntament. Una dictadura que si bé en altres temps la

van donar les armes, en aquesta ocasió l'han donat els vots». Es veu que el senyor Sorlí —advocat de professió— no va aprendre a la Facultat de Dret a distingir entre dictadura i democràcia i el que suposa la imposició per les armes i la soberania popular expressada per mig de les urnes.

Ahora tu copa en Benicarló
en un local diferente

Brindis

Hernan Cortes, 28 - bajos

A fons amb:

Pitxi Alonso, davanter centre del R.C.D. Espanyol

Angel Alonso, conegut futbolísticament com «Pitxi» Alonso, davanter centre del RCD Espanyol, com tots els anys ha estat passant uns dies de vacances ací al seu poble. **BENICARLÓ CRÒNICA**, ha parlat amb ell sobre el seu canvi de club, sobre el seu futur futbolístic i sobre altres aspectes del món del futbol.

LA TEMPORADA ANTERIOR

— Parlem en primer lloc de la temporada anterior. Podem dir que et vas retrobar amb tu mateix al tornar a jugar habitualment i recuperar la teva capacitat golejadora?

• Jo em vaig retrobar amb mi mateix de cara als altres, jo sempre he estat molt conscient de les meves possibilitats i sabia on podia aplegar, quan sortia a jugar complia dintre del que cap, però em faltava aquesta continuïtat, per a mi no ha estat cap sorpresa tonar-me a trobar bé.

— Què has sentit aquest any al tornar a marcar tants de gols?

• On he anat jo corria més risc que si era anat a un altre lloc, on si jo començo i em va malament, doncs, ja li anirà millor, però a l'Espanyol era la rivalitat, venia del Barça i els precedents no havien estat massa bons en quant a rendiment, si a mi les coses no m'eren anat bé eren dit: «Ja està acabat,

ha vingut ací perquè allí no el volen». Jo sempre he dit que el que naix sent golejador sempre fa gols, llavors per a mi no ha estat cap sorpresa. Jo li vaig fer una vegada una proposició al president del Barça que li garantitzava de quinze a vint gols si jugava tot l'any, sinó no cobrava un duro, estava convençudíssim que fins i tot jugant mal, en un equip com el Barça que et pot fer 60 ó 70 gols en una temporada, un davanter golejador, estant amb la canya preparada és obligat,

jo ho veia així, li vaig fer la proposició i em va dir que ell no era l'entrenador i no podia garantir-me que jugaria tot l'any.

— Quan es parla de l'Espanyol se sol afegir, l'Espanyol de Xavier Clemente. Quina ha estat la importància de Clemente per aquesta gran campanya que ha fet l'equip de Sarrià?

• Jo crec que molta, el fet que agafés un equip que tenia pràcticament els mateixos jugadors de l'any passat, i que havia estat

lluitant per salvar-se del descens a passar a lluitar per ser campió, jo crec que el canvi és evident, a part que l'entrenador a soles no guanya els partits, sinó que som els jugadors els qui guanyem, però la influència d'un entrenador és molt important i en aquest cas ho ha estat.

EL FUTUR

— Aquest any l'Espanyol serà un equip a qui els rivals li tindran més respecte, en aquest

JZ

aspecte ¿no serà més difícil repetir una campanya com l'anterior?

• No se sap mai, en teoria potser sí, perquè enguany l'Espanyol ha sigut l'equip sorpresa, en el moment que han volgut donar-se compte, ja estàvem allí dalt i l'any que ve partirem sent el tercer equip espanyol, llavors ja et rebran d'una altra forma, no pensaran que és l'equip sorpresa que punxarà en qualsevol moment sinó que ja saben que és l'Espanyol que va aguantar tot l'any i la mentalització dels equips serà diferent, però això mai no se sap, en teoria serà més difícil, però a la millor fem millor temporada.

— **Aquest any l'Espanyol, entra a jugar a Europa i us ha tocat el Borussia Moenchengladbach, un rival ben difícil per a la primera eliminatòria.**

• Jo crec que el més difícil, juntament amb el Barcelona. Jo haguera preferit el Barça abans que el Borussia, els equips alemanys normalment no se'ls donen bé als equips espanyols i si ells porten sis o set partits d'avantatge perquè han començat la lliga abans, en teoria ha d'estar millor preparats. Però per una altra part aquesta competició són fets puntuals, no

és com una lliga, potser que el dia que ens enfrontem a ells pel que siga, ells no rendeixen i nosaltres rendim i els podem eliminar.

— **I el calendari de lliga com el veus?**

• Jo no l'estudie, la temporada ha de començar per a tots els equips, i tots diuen que han d'ésser campions, que han de jugar la UEFA, no en baixa cap... A no ser que siga molt clar, que digues m'ha tocat el Barça, el Real Madrid, i l'Atlético de Madrid en casa i llavors no pots dir que és bo, però en teoria això no sol succeir. Per a mi, de totes formes, el primer partit fenomenal, jugar contra un equip que ha pujat de segona divisió, jo crec que és millor començar amb possibilitats de guanyar, que anant a un camp difícil.

— **Què penses dels nous fitxatges que ha fet l'Espanyol?**

• Jo sempre sóc partidari que es reforce l'equip perquè a la llarga surts beneficiat, encara que pugues pensar que fitxen a aquest que pot jugar en el meu lloc, però quants més reforços millor, el problema de l'Espanyol és el de tots els clubs modestos, és que dins dels seus pressupostos ha de dir, puc fitxar a

aquest o aquell altre i el rendiment que puguem donar no es sabrà fins després.

ELS DIRECTIUS

— **Quan es parla del Barça es diu tot allò que és més que un club, que hi ha molt d'embolic pels despatxos, ¿influeix aquesta política de despatxos al terreny de joc?**

• Jo crec que sí, el Barça és més que un club, per la idiosincrasia que té, pel que representa a Catalunya, per moltes coses... però el problema esportiu radica en què no hi ha terme mig, el Barcelona o és millor equip del món o no és res. També hi ha molta premsa esportiva, en cap lloc no es publiquen els diaris que es publiquen a Barcelona i això mediatitza molt a la gent, i a part d'això que el Barcelona sempre aspira a guanyar títols, que té una plantilla molt àmplia de jugadors i que només en poden jugar onze i d'ahí que diguen que el Barcelona fa malbé molts jugadors, això és cert.

— **El futbol que té per a què de repent apareguen personatges com Jesús Gil, el president de l'Atlético de Madrid?**

• Alguna cosa ha de tenir, perquè aquest senyor és un dels més rics d'Espanya, però

no el coneixia ni el 5% de la gent que el coneix ara. A Barcelona potser siga tan famós Núñez com el president de la Generalitat o l'alcalde, aquesta repercussió els beneficiarà, jo crec que gent beneïta que diguen que vaig ahí a regalar diners no n'hi ha.

— **Això beneficia o perjudica el futbol?**

• En aquest cas concret potser determinats jugadors ixquen beneficiats, perquè un jugador que està cobrant deu milions de pessetes li fan un contracte de quatre anys de cinquanta milions evidentment surt beneficiat, però ja vorem com acaba, depèn de si l'Atlético fa bons resultats, i la gent respon o que l'equip no vaja bé i llavors es peguen la gran patacada.

— **Sovint es parla de la por del porter davant el penalty. Però tu que tires els penals de l'Espanyol, no té també molta por el jugador que els llança?**

• Jo crec que té molta més por. Mira, un porter si para un penalty fenomenal, si li fan —llevat del cas de Zubi que ja és un problema crònic de la gent— no passa res. Al davanter és al revés, si el falla és un trauma, ahí davant del

Restaurant Mediterrani

Especialidad pescados y mariscos

Paseo Marítimo, 52

BENICARLO

porter sense ningú que el moleste i si el fa no té cap mèrit. Jo arran de la final de la Copa d'Europa, vaig prendre la decisió de no tornar a tirar penaltys, i jo sempre n'he tirat, però per circumstàncies que van tirar penaltys quatre o cinc jugadors de l'Espanyol que els van fallar, hi havia un poc de psicosis que ningú no els volia tirar, el vaig llançar jo el vaig fer i vaig continuar tirant-los.

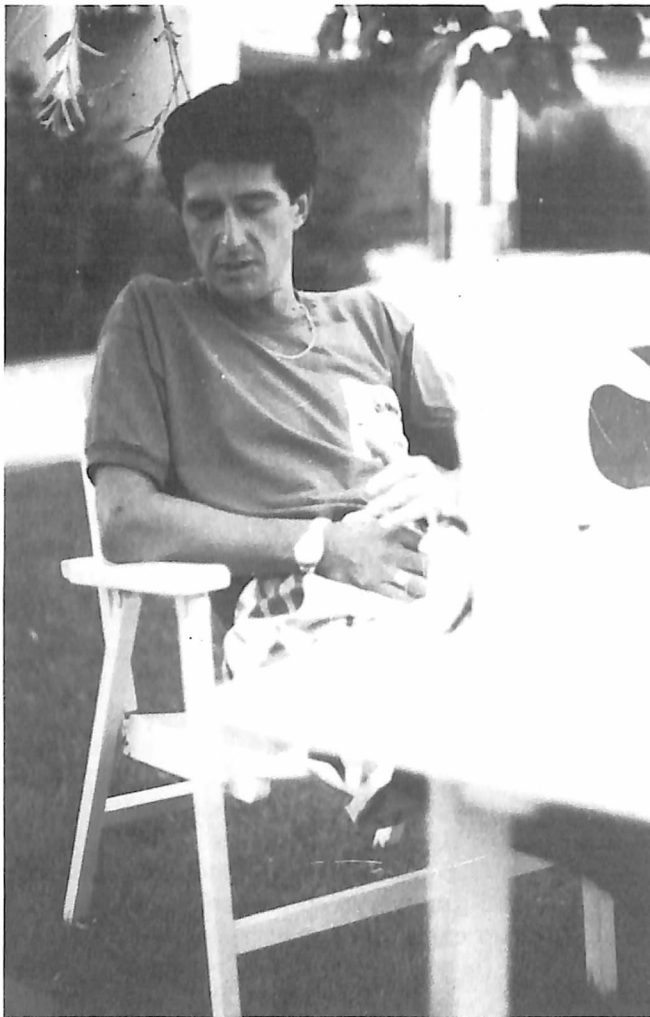
— **Quan esteu de vacances porteu un tipus de preparament físic especial?**

• No, n'hi ha alguns entrenadors que et donen una carpeta dient el que has de fer una setmana abans, però més que res és fer alguna cosa de córrer, per no perdre del tot la forma i que els primers dies no tingues els problemes típics dels esbraonaments (agujetas) i es tinga de trencar la disciplina de l'entrenament perquè l'equip no funciona bé.

L'ESPANYOL I EL BARÇA

— **Què és el que li manca a l'Espanyol per a ésser un gran club?**

• Jo crec que si l'Espanyol enguany no ha augmentat considerablement la massa social, ja no ho farà mai a no ser que es

mantinga a aquest nivell esportiu dos o tres anys, perquè si amb la campanya que hem fet aquest any no s'ha aplegat ni als vint mil socis és molt difícil que es pugui muntar. I en el pla esportiu li falta el mateix que a tots els equips modestos quan comença la temporada la mentalització de campions, el Barça i el Madrid estan mentalitzats per a ésser campions, assu-

meixen millor la responsabilitat en un partit determinat al camp de l'Osasuna que et jugues la lliga, ells no perdonen, nosaltres en eixos moments vam baixar una mica el llistó pel que siga, aqueixa mentalitat és la que diferencia un equip gran, d'un més modest.

— **Quina diferència hi ha entre les dues aficions —la de l'Es-**

panyol i la del Barça—?

• La millor cosa que té el Barça és l'afició, la gent malgrat els problemes que hi ha sempre van al camp —encara que aquest any ha fallat una mica per la decepció de la Copa d'Europa—, té més de cent mil socis, millors mitjans econòmics... L'Espanyol és un equip molt més modest, el Barça representa més el catalanisme, que l'Espanyol una mica per la seva història no el representa. Un altre aspecte és el de treballar en una empresa molt gran i en una altra que no ho és tant, per a mi les relacions són millors en l'Espanyol perquè tens una relació més directa amb tota la gent.

ELS ENTRENADORS

— **Ara que has acabat INEF, quins projectes tens. Vols traure't el carnet d'entrenador?**

• Abans no m'atrèia massa el poder arribar a entrenar, perquè jo veia que en certes situacions els entrenadors s'havien de sentir impotents perquè jo li puc explicar a un jugador el que ha de fer, però des d'una banqueta és molt difícil, no és com en bàsquet que es demana un temps mort i es pot canviar un sistema de

BAR PAU

En Peñíscola, frente a la Playa.
Tu lugar de reunión

Primo de Rivera, 26

joc, en futbol si s'ha de fer un canvi de sistema això s'ha de fer al descans. Però després jo he tingut, almenys en teoria, els millors entrenadors del món, i he vist el que ensenyen i veig que hi ha moltes coses que jo podria fer i a partir d'ahí vaig començar a anotar els sistemes tàctics dels entrenadors i des de fa uns anys intento traure el que més m'agrada de cadascú i m'he tret els títols juvenils i regionals i tinc idea de traure'm el nacional, però per aquest no te'ls pots traure mentre estàs en actiu i el fet de tenir l'INEF això t'ajuda molt, ¿què després em dedique a entrenar? potser, però tampoc m'agradaria anar d'un lloc a un altre, i encara que molts ex-jugadors diuen que els agradaria entrenar xiquets, jo preferiria equips professionals, que tinguen una responsabilitat i els pugues exigir.

— De tots els entrenadors que has tingut amb quin te'n quedaries?

• Tots tenen coses bones, sinó no haurien aplegat on estan, el que passa és que ésser objectiu en aquest aspecte és molt difícil, jo tenia un entrenador amb qui estava molt content i altres amics estaven totalment descontents, tot depèn del tracte que tu

reps. Però et puc dir que estratègicament l'anglès va portar coses noves, com a filosofia de joc Menotti era el número u. A mi com a entrenador i crec que és el més difícil d'aconseguir és el que ha fet Clemente, tractar al jugador com a un més, com a una persona i ell ha aconseguit que fins i tot la gent que no juga estiga contenta, i normalment pots traure molt millor partit quan tens la gent contenta que quan tens gent descontenta perquè tot són problemes a la llarga.

— Que penses de la invasió d'entrenadors anglesos al futbol espanyol?

• No sols entrenadors sinó tot tipus d'estrangers, ací pareix que per venir de fora són millors. Jo penso que ací hi ha gent per a treballar, el que passa que entrenadors espanyols de moda n'hi ha pocs, però tal vegada perquè no es poden crear, perquè no els donen les oportunitats que els donen als estrangers, llavors és més fàcil i atractiu de cara a la gent fixar un entrenador que ha fet campió un equip anglès o alemany, però un entrenador estranger té un problema d'idioma que és molt difícil de solventar, per molts intèrprets que tingues la informació sempre

surt deteriorada i el futbol és molt tècnic.

— Tu sempre parles bé dels entrenadors, fins i tot dels qui no et posen. No creus que si en un moment hagueres protestat, com ho han fet d'altres, t'hagueren anat les coses millors?

• Bé, jo no parlo, el que no m'agrada és ser rancunios i si em ve a saludar, no saludar-lo. Però potser que per la meua forma d'ésser en determinats moments que jo em creia en dret i creia que se m'estava fent una injustícia, no ho he exterioritzat. Molta gent m'ha dit: «Si ho eres fet no t'ere passat el que et va pa-

PUB
TAGOMAGO
BENICARLÓ

ssar, no se sap mai, jo crec que a la llarga el qui crea problemes surt perjudicat. Jo quan vaig fer els famosos tres gols de la Copa d'Europa, tres dies abans de la final haguera pogut començar a protestar perquè no jugava, però jo creia que podria perjudicar l'equip. Abans dels tres gols jo ja havia pres la decisió de no continuar al Barça, però no ho vaig fer públic fins que no es va acabar la temporada, perquè pensava que em podia perjudicar jo, perquè si jugava i em sortia malament la gent diria:

«clar, com se'n vol anar...» jo vaig creure més convenient continuar amb la línia de conducta que m'havia traçat des de fa molts anys.

LA PREMSA

— Un periodista poderós pot influir en l'entrenador?

• Jo crec que influeix més sobre la gent, perquè molta gent no té un criteri propi, jo m'he trobat molta gent que va al camp i el dilluns quan compra el diari i destaca a un jugador determinat amb qui no s'havien fixat, llavors diuen: «¡ah sí,

com va jugar!» però abans no s'havien fixat. A mi em va passar un cas molt concret, jo no vaig tenir sort al Barça i a la gent no la tenia massa de cara i va haver una època quan Venables va portar Archibald, estava jugant i no tenia sort perquè estava en una etapa d'adaptació; en deu partits havia fet un gol i jo anava a jugar amb els suplents a Sant Andreu o a Vilafranca i anava fent gols i llavors un periòdic va començar a comparar i un dia que estava a la banqueta i el mís-

ter em fa eixir a calentar i sento una ovació enorme i jo dic: «¿què haurà passat?» i era perquè la premsa estava dient per què jugava Archibald i no jo. Ara, a l'entrenador no crec que li influïca perquè jo sempre he dit que si a mi no em fica un entrenador no és perquè tinga favoritismes per a un altre, sinó que és perquè està convençut que l'altre rendirà més que no jo, perquè sinó seria tirar-se pedres sobre la seva teulada.

XIMO BUENO
JOSEP MANUEL
SAN ABDON

ESTÀ DE MODA EL TEU NOM *en valencià*

GENERALITAT VALENCIANA
CONSSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
Gabinet d'Us i Ensenyament del Valencià

COLLABORA:
DIPUTACIÓ DE CASTELLÓ

Joyería MIGUEL Relojería

Stmo. Cristo del Mar, 10
12580 BENICARLO

Fútbol

EL BENICARLO
CERRO LA
TEMPORADA CON
TRES MILLONES DE
DEFICIT

LA ASAMBLEA
SE CALENTÓ CON EL
TEMA BENIHORT

El viernes por la noche el C.D. Benicarló, que preside Antonio Sorlí, celebró su Asamblea General Ordinaria, contando con la presencia de la nueva delegada de deportes municipal, Rosa Lourdes Arenos. La Asamblea se calentó al final con el tema del Benihort, el cual, una vez más no pudo ser aclarado.

Tras leerse el acta anterior por parte del secretario, Francisco Flos, se pasó al balance económico de la temporada, que fue desgranado con total detalle por el tesorero, Pablo Ferrer, quien indicó que el activo del club al 30 de Junio era de 690.966 pesetas, mientras que el pasivo ascendía a 3.648.139 pesetas, lo que daba una diferencia negativa de 2.957.173 pesetas. Los resultados de la pasada temporada arrojaron estos datos globales, ingresos 12.834.700 pesetas, gastos 15.791.873 pesetas, siendo el déficit de la pasada temporada de 2.957.173 pesetas. Parte de ese déficit, 1.700.000 pesetas, se produjo en las obras de construcción de la tribuna en el campo municipal y varias instalaciones del recinto, dinero que podría ser recuperado, así se indicó, de organismos oficiales. Se dio a conocer que se había hablado con el Alcalde, el mismo viernes por la mañana, para conseguir una ayuda para paliar ese déficit producido por unas obras realizadas en un campo munici-

pal, indicándose en la junta que a finales de mes se daría del Ayuntamiento una cantidad de 300.000 pesetas.

NO HABRAN AUMENTOS

Pese a los resultados económicos habidos la directiva comunicó a la asamblea que la próxima temporada seguirán vigentes los mismos precios de los abonos, así como el precio en las localidades. Se instó a todos para realizar una campaña de captación de abonados, que quizás ahora se consigan una vez se termine de colocar la cubierta de la tribuna, que será inaugurada el próximo 16 de Agosto con la visita del primer equipo del Castellón, tal como le confirmaron al presidente del Benicarló desde la sede albinegra.

Pese a que no hay un aumento en los abonos, la directiva está realizando un esfuerzo para conseguir un equipo con garantías, y que sirva para hacer regresar a aquellos aficionados que se fueron abu-

rridos de tanto padecer los finales de temporada. Pese a que aún faltan incorporaciones, y cesiones, la plantilla del Benicarló, tal como se dio a conocer es la siguiente: porteros Quim y Ciurana; defensas, Víctor, Marcos, Saura (Oropesa), Atilano (Vinaròs), Guillermo, Rubén, Basilio (At. Macael); centrocampistas, Gago, Michel (Monovar), Guaito (Maspalomas), Abella y Pipo (Benihort); delanteros, Bosch, Sergio, León (Oropesa) y Marco Antonio (Rayo Ibense). A estos hay que sumar los jugadores que finalizan de juvenil con el Benihort.

También se habló de los abonos conseguidos para ocupar asientos en la tribuna cubierta, siendo actualmente 151 las peticiones habidas, que antes de la temporada seguro se van a doblar. Con lo que se consigue de momento el millón de pesetas suficientes para sufragar el costo de la obra.

Ya en el apartado de ruegos y preguntas, sobre una formulada por un socio sobre las relaciones con

el Benihort, el presidente Sorlí manifestó que estas eran mínimas, que muchas veces conoce mejor el Castellón el estado de los jugadores del Benihort que el mismo Benicarló. Reconoció la directiva del Benicarló haber incumplido el acuerdo económico al que se llegó a principios de temporada, pese a ello el mismo viernes hubo otro intento para que el Benihort pasase a denominarse Benicarló juvenil, con lo que se conseguiría un sponsor, ya que con el nombre de Benihort nadie quiere arriesgar dinero. Tomó la palabra Ruiz, presidente del Benihort, para decir que son los mismos jugadores quienes quieren ir al juvenil del Castellón, y eso no se puede impedir, además cuando terminan del Benihort quedan libres por no tener equipo de aficionados. Al final se dijo que habrá un último intento de acercamiento, y en caso negativo el Benicarló montará para el próximo año su propio juvenil. Por último se indicó que la presentación oficial será el sábado 25.

Los toros: Esa magia

«Juan Villanueva, un benicarlando vestido de luces»

La Centenaria plaza de toros de Vinaròs vivió galas toreras.

Rodeando el anillo, cientos de gentes de entre las que contaban y no pocas, de la "terreta" del torero; de Juan, el novillero que había levantado aureola en Nimes y había dejado esencia de un torero de clase y de enjundia que todos querían contemplar.

Y la plaza, esta vez, pese a la gran gesta de Juan en su torero, en especial de su segundo, no pudo poblarse de pañuelos blancos, porque le negó la suerte de matar, el premio que merecía, quien había ofrecido, en la plaza, mayor clase y virtudes de torero de sabia experiencia torera.

A Juan Villanueva, los nervios le jugaron esta vez una mala pasada y rompió en el alero de la plaza toda la esencia de sus pases, ajustados unos y llenos de plasticidad los otros, para dejar la mejor faena de la tarde rota por el "duende de lo inesperado" que en toros también quería estar presente en la plaza.

Ya la gesta que pudo ser de explosiva fiesta, se trastocó en cálidos y merecidos elogios, plasmado en la ovación de gala que se le rendía al torero, pese a los dos avisos del segundo y al intento por muchas veces de acabar con la res.

En el embite de la tarde torera arropada por muchos que por vez primera iban a la plaza, el cartel

deslumbraba en el verde negro de su traje de luces y la novillada respondía al cartel levantado y se fundía en triunfos y arañueles de tres muchachos jóvenes que buscaban la gloria en el anillo de la coquetona plaza afincada casi al borde del Mar Mediterráneo que bañaba sus plantas y hacían palmas también las olas al golpetear sobre la ARENA dorada del ruedo bien cuidado de la plaza.

EL CARTEL Y SUS MAESTROS

Alberto Martínez de Valencia. Vestido de Azul y oro.

Bien con la capa en el primero al que lanceaba y llevaba al pique con elegancia.

Buena faena con la muleta con pases por alto y de pecho, bien recibido el astado para llevarlo al terreno que le convenía.

aunque quizá no llegó a tener la SUERTE que merecía con el ganado el fino torero valenciano.

Dos pinchazos y casi entera en la suerte contraria con gran ovación y vuelta al ruedo.

En el segundo, citó en el centro del anillo, le capeó bien para llevarlo al pique y hacer adornos con la capa. Naturales y derechazos con embestida muy corta del astado, toro peor que el primero, con una media estocada, descabello y vuelta al ruedo.

José García "El José" de Valencia. Vestido de rojo y oro.

Con mucho estilo tanto en el capote como con la muleta, llevando al centro del anillo al astado para citar de lejos y realizar una buena faena. Varios pases de pecho y en redondo entusiasmaron especialmente a la Peña llegada desde Valencia y el torero se entusiasmó cuajando una excelente faena.

Logró media estocada que sirvió, recibiendo de premio una oreja, vuelta al ruedo y extraordinaria ovación.

En el segundo mucho estilo con la capa, en una faena corta, que luego en la muleta quiso lucir más embarullándose en algunos lances, aunque logró una estocada hasta la bola ganándose otro apéndice que el público coreó.

Foto: Palanques

☞ Buenas MANERAS del "José" que de no torcerse, puede llegar a ser un excelente torero, porque maneras, clase y planta los tiene en suficiencia.

Juan Villanueva. Vestido de Verde-negro.

Lanceó con la capa y escuchó los primeros olés de la tarde. Con la muleta cita bien tras haber estado colosal con el Capote, aunque se fue quedando un poco a medida que se adelantaba la faena.

Toreó con elegancia sin perder nunca la compostura y realizó pases en redondo magistrales. Pinchazo y estocada hasta la cruceña que no es suficiente. Descabella y es ovacionado dando la vuelta al

anillo ante la euforia de sus enfervorizados paisanos.

En el segundo de la tarde, último de la novillada Juan Villanueva estuvo sensacional.

La serie de naturales y de pecho, fueron realmente formidable y su estilo depurado y con una esencia digna de alabanzas que no le negaron.

La mala suerte se cebó con él a la hora de matar, dado que preciso de ocho pinchazos que le valieron al mismo tiempo dos avisos y que pese a todo no le desmerecieron en su soberbia faena, digna de ser vista por esos entendidos de la tauromaquia que hace de ello, luego, los

ídolos de los ruedos.

No fue lo de Nimes flor de un día, no 10 las veces anteriores que le hemos visto actuar, y si Juan depura un poco más su estilo en la suerte suprema, puede llegar a alcanzar un lugar de preferencia en el mundillo taurino, donde tanto cuesta triunfar.

El público, cautivado por su faena del segundo, y pese a los ocho pinchazos le dedicó una estruendosa ovación que el novillero benicarlano agradeció inclinando la cabeza en el centro del redondel en señal de respeto al público que le había entendido.

LAS CUADRILLAS

Cumplieron bien las cuadrillas de los novilleros. Antonio Ladron de Gue-

vara y Juan Cabañero; Alejo Oltra, José Copete y José Manuel Capilla para el valenciano Alberto Martínez, que llegaron a banderillar muy bien, aunque en algunos pares el toro declinase su responsabilidad de hacerles quedar mejor.

El José también valenciano tuvo en Juan Peris y Cipriano Montiel; Pepe Luis Daz, José Agüero y Antonio Puchol una buena cuadrilla sabedora de lo que se llevaba entre manos.

Por último Juan Villanueva tuvo en Desidero García y Juan Pérez; Luis Cantero, Luis Taviel y Carlos Villa, a la cuadrilla que compuso su terna y que salió airosa de su cometido.

LOS TOROS—NOVILLO

De la ganadería de los Señores Hijos de D. Benardino Giménez en líneas generales dieron bastante buen juego aunque el primero y el cuarto fueron los más flojos de la Novillada.

Llevaban divisia azul, blanca y encarnada y como señal: Zarcillo en ambas orejas.

Tres de ellos fueron aplaudidos en el arrastre.

LA ENTRADA

Rozó la plaza el lleno, con tres cuartos bien cumplidos y mucha asistencia turística en las gradas, destacando la presencia de muchos italianos, unos cuantos (vecinos de localidad) no se cansaron de aplaudir y vitorear el estilo del toreo benicarlano que

les cautivó, especialmente en su segundo toro, que era el que cerraba plaza.

COLOFON

BENICARLO testificó con su presencia, el interés que había despertado la presencia de Juan Villanueva Martí en la Novillada con picadores. La Peña Hermanos Soro, fue la que ambientó en fechas anteriores el festejo que arrastró a los aficionados y a los que no lo eran de Benicarló.

La ciudad, dada al prestigio allende de sus fronteras por gente de su propia población, tenían representantes importantes en el mundo del fútbol; el internacional Pichi Alonso; en el Ciclismo en la presencia Nacional de los Hermanos Balaguer; en Atletismo, con futuras figuras que habían alcanza-

do entornos de prestigio: Núria Ballester y Sergio Ruiz y ahora entraba en el mundo de los toros con la figura de Juan Villanueva de padres benicarlanos, nacido en Francia, pero cada año, desde muchos, siempre con la presencia real en su Benicarló natal.

En los palcos de la plaza, sus familiares, su abuela, que sufriría sobresalto en aquel instante en que el novillo quiso zarrandearle por la pierna sin conseguirlo y en el cielo: sus padres, facellidos ambos, con poco intervalo de tiempo y al que el torero recuerda y quiere.

Su nombre, como testimonio a su padre que se llamaba Juan y el apellido primero el de su Madre; Villanueva, para dejar más en el anonimato el segun-

do paterno para dejar en esencia de nombre torero, a ambos que le habían dado el ser.

Juan Villanueva, una extraordinaria persona y en su futuro, un extraordinario Matador de toros, si la suerte y los hados le acompañan. Dentro de las Fiestas Agustinas, una gala festiva-toreta, en la que se le hará entrega al Torero de un Traje de luces, cuyos donativos ya está recogiendo la Peña Hermanos Soro, para hacerlo realidad.

Benicarló estuvo con Juan y Juan quedó como los ángeles, pese a que la suerte a la hora de matar, le diese un poco la espalda.

¡¡Quizá para probar su temple de gran Torero!!!

JOSE PALANQUES

Curs d'Iniciació al Periodisme

- Durant el mes d'agost tindrà lloc l'esmentat curs, amb una durada de 5 sessions de 4 hores cadascuna.
- El termini de pre-inscripció serà fins el 25 de juliol.
- Si us interessa ompliu la següent butlleta i remeteu-la a l'ASSOCIACIÓ CULTURAL «ALAMBOR». Casal Municipal, c/. Sant Francesc, 101. 12580 Benicarló.

Nom _____

Carrer _____ N° _____ Localitat _____

_____ Tel. _____ Professió _____

Edat _____

- El curset serà impartit pel periodista Josep Ramon Tiller, amb assistència d'altres professionals dels mitjans de comunicació.